

**DŽEK
SLEJD**

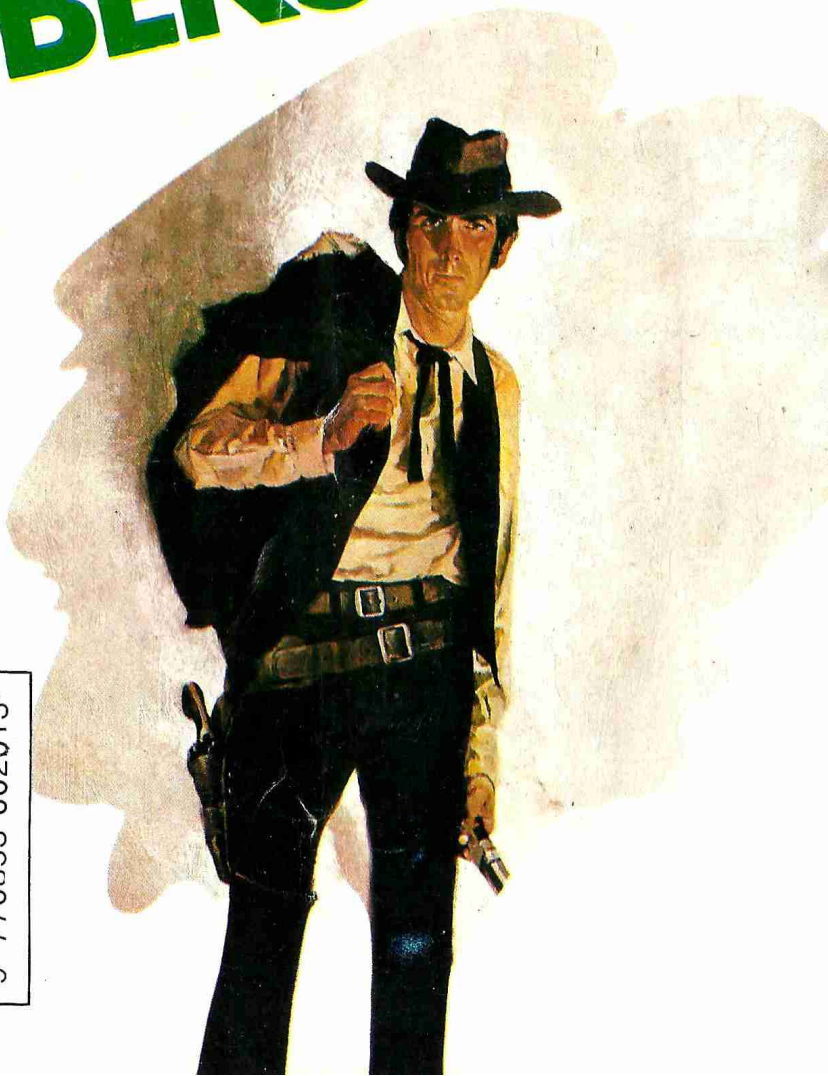
**BROJ
124**

**CENA
15000 DINARA**

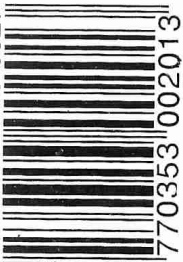
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

BEKSTVO

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 124

DŽEK SLEJD

BEKSTVO

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 124

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINCIC

Urednik

Zorka CIRIC

Naslov originala

Jack SLADE

RUNAWAY

Recenzija

Miloš SIMIC

Prevod i adaptacija

Miloš SIMIC

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Dorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Iren GALAMBOŠ

Marta MLADENOVIC

Štampa: 1. IX 1989.

Tržište: 16. IX 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC; Urednik: Zorka CIRIC.

Naslov originala: Jack Slade — RUNAWAY.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Kao progonjena zver sagnuo se Šejn pored obale presahlog potoka. Mada je noć bila dosta hladna njemu je niz čelo teklo više znoja nego da se nalazi na najvrelijem suncu.

Čuli su se glasovi u ovoj ranoj zori kada noć još nije bila povukla svoja tamna krila ispred sunca koje uskoro treba da se pojavi iza brda na istoku.

Neki Meksikanac je doviknuo da se pretraži obala presušenog potoka. Svaki grm i svako sumnjivo mesto!

Šejnu je bilo jasno da ne može umaći svojim goniocima. Krv kao da se sledila u njegovim žilama. On je još ranije bio skinuo svoj pojas za revolvere i prebacio ga preko ramena da njegov „remington” ne bi dodirivao pesak na obali presahlog potoka. Inače, na sebi je imao samo odelo. Svoju pušku je negde izgubio pri bekstvu od gonilaca.

Njegove torbe sa municijom i zalihama hrane ostale su u Sonora-pustinji.

Trgao se kada je čuo krckanje suvih grančica blizu iza sebe.

— Evo tragova! — riknu neko.

Odjeknuo je neki oštar, prodoran glas.

— Nemojte ništa rizikovati! Niko! Ako ugledate gringa, pucajte odmah!

Šejn se ujeo za usnu. Uhvatio je pojas za revolvere i skinuo ga sa ramena.

Razmišljao je kratko. Nema nikakvog smisla da se upusti u borbu. Upucao bi jednog ili dvojicu od njih, ali ostali bi ga izrešetali mecima i on bi završio svoj život ovde u pesku ovog divljeg kraja.

Bacio je pojas sa revolverima na pesak.

Time se on njima predao. Ali, možda ga neće ubiti kad vide da nije naoružan.

Noge su mu se ukočile od dugog stajanja na jednom mestu. Tamañ kada je hteo da se okrene i sakrije se u trnje pored obale presahlog potoka čuo je krckanje grančica iza sebe.

Okrenuo je glavu.

Veliki beli sombrero nekog Meksikanca pojavio se među granama jednog žbuna

Cev njegove puške bila je uperena u Šejna. A zatim se pojavilo preplanulo lice.

— Ne mrdaj, gringo! — ciknu on na španskom jeziku.

— Najmanji pokret i bićeš upucan!

Šejn polako podiže ruke uvis.

— Nisam naoružan! — odvrati on promuklim glasom.

Puščana cev se nije pomakla. Za trenutak je zavládala tišina, a onda se ponovo oglasio Meksikanac.

— Izadi iz žbunja! Ali polako! Ruke uvis inače ću ti uputiti jedan jako neprijatan poklon. Kroz tvoju glavu prosviraću metak!

Šejn klimnu glavom. Njegovo oznojano lice pokriveno prašinom ličilo je na masku. Opreznim koracima izašao je polako iz šipraga. Peskovito zemljište se ugibalo ispod njega. Imao je dosta muka da održi ravnotežu. Graške znoja su se slivale niz njegovo lice, upadale mu u oči i pekle ga kao žeravica.

Grančice su pucketale iza Meksikanca.

— Hej! — riknu neko. — Ti si ga uhvatio, Morales! Upecaj ga odmah, šta čekaš?

Šejn je slegao ramenima. Podigao je glavu i ukočeno gledao u drugog Meksikanca koji se tako iznenada pojavio i polako vadio svoj revolver iz futrole.

— Zaveži, Kueljo! — viknuo je Morales na njega. — On nema oružje kod sebe! Ako ga upucaš to će biti ubistvo!

— Pa on je gringo, idiote jedan! — rekao je Kueljo hladnim glasom. — Možda će on biti taj koji će ti jednog dana smestiti kuglu u tvoju tvrdi lobanju ako ga sada poštediš!

— To je moja stvar, Kueljo! — odvrati Morales. — Idi po Ruidozu. On će odlučiti šta ćemo uraditi sa ovim čovekom.

Kueljo je opsovao gadno i nestao. Njegov preteći glas odjeknuo je predelom.

Neko mu je odgovorio i začas su se iza žbunova pojavila nova lica.

Šejn je gledao u prvog Meksikanca koji ga je zarobio.

— Ostanite u stavu mirno! — ciknu Morales. — Okrenite se polako na drugu stranu.

Šejn je poslušao.

Verovatno je Meksikanac hteo da vidi da li se možda u njegovim pantalonama ne nalazi još koji revolver.

— Gde je taj, Morales? — ciknu neki oštar glas.

Mora da je to bio taj Ruidoza!

— Eno ga tamo! — odgovori Kueljo.

Žbunje se rastavilo.

Pojavio se neki mršav čovek uskog lica sa koga je štrčao orlovski nos.

Iz Ruidozinih tamnih očiju sevalo je stotinu munja.

— Uхватili smo te, gringo! — izusti on promuklim glasom. — Zašto mu odmah nisi smestio kuglu u srce, Morales?

— Ja sam hteo odmah da ga ubijem, ali Morales... — počeo je Kueljo.

Morales ga je prekinuo prodornim glasom.

— On nije bio naoružan, Ruidoza.

— Sto mu gromova, on je jedan gringo koji se šunja oko našeg rudnika, Morales! — ciknu Ruidoza.

Izvadio je svoj revolver i uperio cev prema Šejnu.

Šejn je bio bleđ kao krpa. Da li je to bio kraj? Da se nije negde prevario u svom računu?

— Nikada ne pucam na čoveka koji nema priliku da se brani! — rekao je Morales i uzdahnio.

Meksikanac je bio još mlad. Verovatno još nikada u životu nije nikoga ubio.

Ruidozero lice se odjednom razvuklo.

— Uzećemo dugajliju Amerikanca kao zarobljenika — rekao je on. — Ali, ne znam da li mu mi time činimo neku uslugu, Morales. Ostavićemo ga kod ostalih Amerikanaca u Vale de Malditos, a kada bude dospeo tamo, zažaliće što ga nisi odmah ubio.

Mladi Meksikanac je ćutao.

Ruidoza je dao znak da poteraju Šejna napred.

Kueljo skoči prvi. Cev njegove puške zabila se u rebra visokog Šejna.

Udarac je bio jak i Šejn je posrnuo. Zatim se opružio koliko je dug.

Jedna čizma ga je pogodila u butinu.

— Ustaj gringo, kopile jedno! — frknu Meksikanac.

Morales se namršti.

— Pa ti si jedna obična svinja, Kueljo! — reče Morales. — I, gubi se odavde, jer ovo je moj zarobljenik!

Kueljo se pakosno smejao.

— Da ti taj dugački gringo nije simpatičan, Morales? Izgleda da se tebi ne dopada to da mu se nešto desi, tom kućinom sinu, zar ne, momče?

Šejn je čuo da nešto zveckaa.

Imao je šta i da vidi!

Kueljo je ležao u blatu, a iznad njega se nalazio Morales sa puškom uperenom u njega.

— Hoćeš li već jednom da se vratiš zdravoj pameti! — rekao je on tiho. — Ako nećeš, onda ću te ovog trenutka ubiti kao psa!

Šejn je pokušao da ustane.

Krajičkom oka primetio je rumeno lice mladog Meksikanca koji mu je, verovatno, spasio život.

Oštri glas Ruidoze vratio ga je u stvarnost.

— Priberite se, ljudi! — kriknu on.

Morales je uhvatio za ruku Šejna i pomogao mu da se uspravi. Gurnuo ga je kroz žbunje.

Pored Ruidoze nalazio se petnaestak Meksikanaca. Bila su to gruba lica divljeg izgleda. Skoro svi su imali na grudima redenike sa patronama koji su bili ukršteni.

Cevi njihovih pušaka opasno su bile uperene prema Šejnu.

Ruidoza se prostački smejao.

— Da li si nekad imao priliku da pogledaš naš kamp, mislim znaš li nešto o njemu? — upitao je on.

Šejn odmahnu glavom.

— Onda se raduj unapred što ćeš u njega stići! — riknu Ruidoza. Smejao se grohotom. U njegovom glasu je bilo pretnje. — U njemu se nalazi više Amerikanaca. Svakog dana se neko od njih preseli tamo odakle povratka nema. Jed-

nostavno nestane sa ovoga sveta kao da ga nije ni bilo. Prokleti gringo, uništiću i tebe i sve te pasje sinove koji se ovde muvaju oko rudnika.

II

Prošlo je već dva dana, a Šejn je još uvek čučao u baraci.

Postojao je, doduše jedan prozor. Međutim ti nitkovi su ga zakovali limom i on je mogao da gleda samo u tamu.

Nije se više znojio. Čak mu se na momente činilo da u sebi nema ni kapi tečnosti.

Izgleda da su ga zaboravili!

Tek sada je Šejn pomislio na to da je đavolski opasno pogrešio. Ovde u ovoj rupi neće moći da izdrži još više od jedne noći.

Gvozdена vrata su se odjednom otvorila. Šejn je morao da zažmuri, jer ga je sunčeva svetlost zaslepila.

Protrljao je oči i posle nekoliko trenutaka raspoznao je da je to neki Meksikanac. Prljav, neuredan, sa crnim noktima koji su ličili na kandže kondora.

— Izlazi napolje! — zarežao je Meksikanac sa vrata kolibe i mahnuo rukom Šejnu.

Na sebi nije imao laneno odelo običnog Meksikanca nego jaknu sa srebrnim koncima. Sombrero mu je bio crn i izvezen. a oko njegovog struka nalazio se dvostruki pojas. Drške revolvera su se jasno ocrtavale i blistale su na suncu.

Šejn ga je zbunjeno posmatrao. Zatim se sagnuo i brzo se provukao kroz vrata pored Meksikanca.

Jarki sunčani zraci su ga zaslepili, a svež vazduh kao da mu je oduzeo dah.

Neko je naslonio cev puške na njegova leđa.

— Ostavi to! — naredi Meksikanac oštro. On je klimnuo glavom prema visokom Amerikancu i dao mu znak da krene uskim putem koji je bio ograđen bodljikavom žicom.

Šejnu nije bilo potrebno mnogo pameti da primeti da se Meksikanci drže podalje od njega. Zaboga, pa nije valjda mogao da miriše kao devojka posle nekoliko dana provedenih u baraci.

— Išuda me sada vodite, senjor? -- upita on.

Meksikanci se namestiše.

— Dobro, dobro, senjor — nastavi Šejn brzo. — Sigurno treba da ćutim, zar ne?

— Shvatio si, gringo! — režao je Meksikanac ispred njega. — Ruidoza mi je ispričao da si ti jedan pametan momak koji zna da mu gori pod nogama.

— Pa, zaboga, ja hoću da živim! — ciknu Šejn. — Sve ostalo me ne interesuje!

— A zašto si onda došao u Sonoru, gringo? — upita čovek u kariranom odelu i isceri se.

— Zašto? — ponovi Šejn pitanje. — Zalutao sam u pustinja. Hteo sam u Jumu i nisam ni primetio da sam prešao granicu Meksika.

— Baš tako i izgledaš, gringo — odvrati čovek u kariranom odelu.

Otvorio je jednu kapiju od žice na kraju puta kojim su koraćali i propustio Šejna da prođe.

Zadnja strana jedne dugačke šupe dosad nije dozvoljavala visokom čoveku da vidi dalje, a sada je ugledao prednju stranu neke bele zgrade koja se nalazila u senci visokog drveta.

Ispred nje su se nalazila velika pokrivena kola sa osam konja. Mali prozori sa rešetkama nalazili su se sa strane. Na kočijaševom mestu su sedela dvojica Meksikanaca. Jedan je bio kočijaš, a drugi je držao sačmaricu u rukama.

Na zadnjem delu kola bile su spuštene drvene stepenice. Pored njih su stajali dvojica Meksikanaca sa puškama.

Šejn je stao i pogledao u čoveka koji ga je vodio — Kuda me vode? — upita on promuklim glasom.

Meksikanac se iscerio pakosno.

— Ja sam mislio da ti je Ruidoza to već rekao, gringo — odvrati on. — Vale de Malditos, Pakao na zemlji, gringo. Sagrađen je baš za takve lupeže kao što si ti.

Šejn je stegao usne. Zastao je.

Međutim, vrh puščane cevi ga je pokrenuo napred.

Najutro se. Najradije bi se istog trenutka okrenuo i pesnicom raspalio tog Meksikanca.

A onda se trgao. Njegove oči su se suzile.

Prepoznao je blede lice jednog od dvojice Meksikanaca pored otvorenih vrata kola.

Da, to je bio on. Čovek koji mu je verovatno spasio život. Morales. Šejn se setio i imena.

Pokušao je da se osmehne mladiću, ali Meksikanac kao da to nije primetio. Izgledao je tako kao da je i on kao i Šejn dva poslednja dana proveo u nekoj smrdljivoj kolibi.

— Zašto si se tako zagledao, gringo? — zarežao je Šejnov pratilac. — Hajde, ulazi!

Šejn je krenuo drvenim stepenicama. Pre toga je dobio jedan jak udarac u leđa puškom.

Ugledao je prljavu, iskrivljena lica.

Bili su to Amerikanci u pocepanim odelima. Tupi pogledi. Jadni. Kao da je neko batinama isterao iz njih svaku želju za spasom iz ove kuće užasa.

A, zatim je iznenada primetio plavog mladića u sivim pantalonama koji se iscerio.

Šejn je uperio svoj pogled u mladića. Jedva primetno je klimnuo glavom. Međutim, odmah mu je bilo jasno da plavi momak to nije primetio.

— Kakva gadna gomila ljudi. Ja sam Šejn iz Faksone, Arizona i hteo bih...

— Jezik za zube, ti kućkin sine! — frknu neko iza njega.

Jedan udarac pesnicom i Šejn se našao na drvenoj klupi pored plavog mladića koji ga je gledao otvorenih usta.

Vrata kola se zatvoriše.

Kočijaš potera kola.

Tek sada je plavi mladić progovorio

— Sto mu gromova, otkud ti ovde, Šejne? — upita on tiho. — Da li je zakon ipak na kraju ušao u trag lupežima?

Šejnova ruka se munjevito ispružila napred i uhvatila plavog mladića za pocepanu jaknu.

— Zapušiću ti usta ako me budeš još jednom uvredio, Dejvise — frknu on ljutito. — Nikom to dosad nisam dozvolio!

— A... ali, Š...

Šejn je stegao njegovo grlo tako da je mladić prestao da govori.

Jedan momak širokih ramena sa suprotne klupe podigao je glavu. Nagnuo se napred i udario Šejna u grudi.

Šejn je odleteo nazad i udario zadnjim delom glave u zid kola. Bio je to dosta jak udarac.

— Prestanite! — riknu neko promuklim glasom kroz prozor koji je bio okrenut prema kočijaševom mestu. Cev njegove puške bila je đavolski opasno uperena u Šejna i momka širokih ramena koji se već spremio da ponovo udari svojom snažnom pesnicom.

Čovek ponovo sede na klupu.

— Sledećeg puta ću vas napuniti olovom do guše, vi prokleti lupeži! — opomenu ih čovek sa kočijaševog sedišta.

Zatim se prozor zatvorio.

Gledali su jedan u drugog ukočenog pogleda. Nisu rekli ništa.

Šejn je pokušavao da se oporavi od udarca. Poslednja dva dana donela su mu mnogo nevolja i napora.

Nije gledao u čoveka širokih ramena nego u plavog momka pored sebe.

— Žao mi je, Dejvise — reče on tiho. — Moji živci sada nisu baš tako smireni kao obično.

Plavi momak je klimnuo glavom.

— Sve je u redu, Šejne — odgovorio je on. — Možemo da nastavimo razgovor kada se nađemo u Vale de Malditosu.

Šejn se isceri.

Niko nije nikako smeo da sazna da Šejn radi za zakon.

Džon Dejvis je, izgleda, to procenio i nije mu bilo do daljeg razgovora. Zatvorio je oči i naslonio se na sedišta.

Zagrmeo je snažni glas čoveka sa širokim ramenima i skoro probio uši ostalima.

— Samo mi kaži, Dejvise! — riknu on. — Ako te neko bude napao ti me zovi. Taj će videti svoga boga. Biće zgnječen kao vaška.

Odmerio je mrkim pogledom Šejna.

— Da li si me razumeo, Šejne? — režao je on.

Džon Dejvis odmahnu rukom.

— Ostavi ga na miru, Hodž — reče on blago. — Zar ne vidiš da je na izmaku snaga!

Hodž se naslonio nazad. Slegao je ramenima i ućutao.

Svako od njih pošao je za svojim mislima. Najviše ih je mučilo to šta ih čeka u tom paklu koji se zove Vale de Malditos.

Tandrkanje teških kola je uspavljivalo Šejna. Zatvorio je oči. Njegove misli vratile su se u ono vreme kada je stigao u Nogales. Bilo je to pismo iz Vašingtona od Sedme brigade da krene u grad na granici Arizone.

Tamo je trebalo da ga čeka čovek po imenu Selvin Aštri. Taj Aštri je bio advokat, a pored toga posrednik Sedme brigade.

Aštri ga je smestio u svoja kola i odvezao ga do jednog ranča pored Papago Krika. Tu je Šejn upoznao Leša Henkoka, jednog mršavog, crnokosog čoveka četrdesetih godina koji je bio vlasnik ranča.

Šejn je odmah prepoznao Leša Henkoka mada je prohujalo skoro deset godina otkako je poslednji put video tog čoveka.

U to vreme Henkok je bio lovac na ljudske učenjene glave i dosta dugo se trudio da se domogne zamašne sume od 20.000 dolara koliko je htela da plati firma „Vels Fargo“ za glavu Šejna, ali nije u tome uspeo.

A i Henkok je odmah prepoznao Šejna.

Aštri i Henkok su se za trenutak izvinili i ušli u susednu prostoriju.

Ubrzo su se vratili natrag.

„Radi se o supruzi mister Henkoka i o njegovoj kćerki“ počeo je Selvin Aštri da objašnjava. „Znate šta, one su na silu odvedene i o njima nema ni traga ni glasa. Međutim, mister Henkok pretpostavlja da iza svega toga stoji njegov polubrat.”

Henkok se uzbudio.

„Moj otac je bio u vezi sa jednom lakom ženom iz Meksika i iz te veze je nastalo to kopile!” frknu on.

„Da vam objasnimo neke stvari, Šejne”. promrmlja Aštri.

„Kažite!” rekao je Šejn tiho.

„Mister Henkok je morao da otera sa ranča svog polubrata Čaka, jer se svuda znalo da se Čako zbližio sa pobunjenicima koji su pljačkali ranč. Bilo je to pre pet godina. Čako Henkok je za to vreme okupio oko sebe u Sonori jednu đavolsku bandu ubica i glavoseča i domogao se rudnika srebra u Sijera de Antunezu. Mister Henkok takođe tvrdi da je njegov polubrat odgovoran i za to što sve više žena i muškaraca nestaju sa obe strane granice bez traga i glasa. Kao da su u zemlju propali.”

Šejn nije ništa rekao. Gledao je zamišljeno u Leša Henkoka.

Henkok nije bio čovek kome se jednostavno moglo nešto uzeti. A, pogotovu ako je u pitanju njegova sopstvena žena!

„Zar niste pokušali da na neki način vratite svoju suprugu i kćerku, Henkok?” upitao je Šejn posle izvesnog vremena.

Mršavo lice rančera se smračilo.

Umesto njega odgovorio je Selvin Aštri.

„Mister Henkok jednostavno nije imao šansu”. odvrati

on ledenim glasom. „Verovatno je njegov polubrat želeo da se što pre nađe sa one strane granice.

„A vi, verujete da ću ja uspeti da oslobodim te dve žene?“ upitao je Šejn.

Aštri je samo slegao ramenima. Zatim je zamolio da Leš Henkok kaže kako izgledaju njegova supruga i kćerka.

Pošto je Henkok to detaljno opisao Šejnu umešao se i rekao da je to dovoljno.

Na povratku u Nogales, Šejn je bio ljut kao ris.

„Šta ovo sada treba da znači, Aštri?“ upita on. „Kako to da se Sedma brigada odjednom interesuje za porodične stvari Leša Henkoka?“

Advokat je slegao ramenima.

„Henkok je samo jedan običan u lancu“, reče on. „Radi se o mnogim drugim Amerikancima koji su u poslednje vreme nestali. Vi bi trebalo da saznate gde su oni sada.“

„Pa onda nije bilo potrebno da o tome pričamo sa Henkokom“, mrmljao je Šejn.

„Ali, Henkok nam je ukazao na nešto što je za nas jako važno. Osim toga stavio nam je na raspolaganje jednu pozamašnu sumu novca koji nam je potreban da se jednom već rešimo tog ozloglašenog bandita po imenu Čako Henkok.“

„Zar želite da rizikujete i da pošaljete čitavu jednu armiju vojnika preko granice?“, upita Šejn. „Meni se čini da bi time izazvali sukob većih razmera sa tim Meksikancima!“

Selvin Aštri je podigao obrve i kao da nije čuo Šejnovo pitanje.

„Vi ćete sami pokušati da pređete preko granice i da se probijete do Henkokovog rudnika srebra“, rekao je on. „Kažu da je bolje čuvan od zlatnog blaga Sjedinjenih Država. Vaša jedina mogućnost da dospete u rudnik, prema mojoj proceni, je da dozvolite da vas zarobe Čako Henkokovi revolversaši i da vas odvedu u taj prokleti rudnik. Davolski opasno i nezgodno, čak i za tako veštog čoveka kao što ste vi.“

„Kao zatvorenik neću mnogo uraditi.“

„Vi ćete se sprijateljiti sa ostalim zatvorenicima. Među njima treba da su oblasni šerif Majk Nevil i njegov zamenik koji se zove Link Jansen. Nevil je hteo da već jednom stane na rep toj utvari i krenuo je sa grupom ljudi preko granice. Međutim, nije se snašao. Čako Henkok je bio pametniji. Majk Nevil je upao u zamku.

Čako Henkok je odredio nekoliko ljudi koji će puškaranjem zavarati Nevilove ljude sve dok ne dospeju u zonu unakrsne vatre dve velike grupe njegovih strelaca. Time je borba završena.“

Šejn je imao još mnogo toga da pita, ali Selvin Aštri mu je obećao da će mu to sve objasniti idućeg dana.

Međutim, sutradan nigde nije bilo Aštrija. Ostavio je samo kratku poruku da ga jedan jako važan posao primorava da otputuje.

Prema njihovom dogovoru Šejn je trebalo da se uputi preko granice i da pokuša da ga zarobe ljudi Čako Henkoka.

Šejn se mrštio. Osećao je da iza svega stoji nešto drugo

od onoga što mu je Aštri ispričao. Bio je jedan dan u Nogalesu i poslao telegram.

Već iste večeri stigao je odgovor.

„Slušati Aštrijeva uputstva. Stop. E. M.”

To je bilo sve.

I Šejn je zagrizao kiselu jabuku!

III

Šejn je teško sišao iz kola. Noge su ga bolele. Naježio se kada je ugledao prostrani kamp ispred sebe.

Za trenutak je u njemu sinuo zračak nade kada je video da je osiguranje logora bilo dosta slabo. Kako se njemu učinilo, bekstvo ne bi bilo teško.

Međutim, što je više gledao ipak je shvatio da to nije tako lako kako je on zamišljao.

Logor je imao jedan dugačak red drvenih baraka i bezbroj šatora. Oko njih su stajali ljudi, iznureni i jadni. Ali, jedva da je neko primetio nove koji su izašli iz kola.

A oni nisu bili jedini. Iz više pravaca nailazila su kola i do kraja ovog paklenog susreta bilo je više od dvadesetak ljudi koji su stajali ispred logora.

Šejnov pogled je lutao na sve strane.

Kao da je bilo malo stražara u odnosu na veliki broj zatvorenika! Većina čuvara imala je u rukama sačmarice

Između baraka i drvenog plotu, koji je bio visok oko tri jarde Meksikanci su postavili lanena platna koja su bila prikovana ekserima.

Ispred drvenog plotu, na rastojanju od dvadeset jardi, uzdizali su se drveni tornjevi na kojima su se nalazili po dvojica stražara koji su u svojim rukama držali moderne puške.

Ali, šta bi oni mogli da urade ako bi masa zatvorenika pojurila prema drvenom plotu?

On je primetio kako je nastalo komešanje među Meksikancima koji su ih čuvali. Pogledali su u pravcu u kome se nalazila kuća od kamena koja se nalazila nedaleko od logora na jednom malom uzvišenju. Odatle se sigurno pružao pogled u usku dolinu gde se nalazio rudnik srebra Čako Henkoka.

— Pažnja! — ciknu jedan od Meksikanaca.

Stražari su se sklonili ustranu i napravili prolaz.

Šejn je ugledao tri čoveka koji su im prilazili.

Onaj u sredini imao je na sebi lepu uniformu sa mnogo ukrasa. Njegova duga kosa se presijavala na suncu. Izgleda da je bila namazana nekim mirisnim uljem. Ispod bujnih obrva sevale su uske crne oči kao iz nekih mračnih pećina.

Šejnu je bilo jasno ko se nalazi ispred njega.

Čako Henkok se isprsiio ispred zatvorenika. Sa rukama na leđima cupkao je desnom nogom isturenom napred. Bio je namršten. U njegovim očima ogledao se prezir.

— Ja sam Čako Henkok. Možete me zvati El Hefe, veliki gazda — reče on piskavim glasom. — Ja sam gospodar

Života i smrti u ovoj dolini i nije mi stalo do toga da svakog dana gledam vaša bedna lica. Lica onih koji u ovoj zemlji nemaju šta da izgube. Ne želim ništa drugo osim mira u ovom kampu, jeste li me razumeli? Vara... — pružio je ruku prema čoveku u kariranom crnom odelu koji je stajao pored njega... — on će vam kazati na šta treba da obratite pažnju ako želite da se vaše oči otvore i idućeg dana. Budite mirni i radite vredno, jer u tom slučaju imate šansu da preživite!

— Idi do đavola, ti prokleti nitkove!

To je doviknuo neko iz redova Amerikanaca.

Stražari podigoše svoje puške.

Lice Čako Henkoka razvuklo se. Bio je ljut.

— Ko je to bio, Vara? — frknu on besno.

Karirani pođe malo napred. Pokazao je rukom na jednog čoveka iz trećeg reda.

— Onaj visoki sa crnom kosom, El Hefe! — reče on režeći kao razdraženi pas.

Čovek na koga je Vara pokazao počeo je da drhti.

Vara je mahnulo glavom i četvorica stražara su prišla zatvoreniku i izveli ga iz reda.

— Ja... ja nisam ništa rekao, senjor! — cvilio je on.

— Da li si ti siguran da je to baš taj čovek, Vara? — upitao je Čako Henkok.

Vara je potvrdno klimnuo glavom.

— Onda sredi tu stvar, Vara — promrmlja Čako. Okrenuo se naglo na drugu stranu i krenuo prema zgradi od kamena.

Riko Vara izvadio je svoj revolver iz futrole, nanišanio i povukao obarač.

Kugla je oborila na zemlju visokog čoveka koji je bio raširio oči kao da ne veruje da se tako nešto surovo može dogoditi ovako iznenada.

Odjek pucnja uzbudio je zatvorenike.

Šejn ih je posmatrao.

Međutim, niko se nije pokrenuo sa mesta gde se nalazio.

Šejn je osetio kako mu srce ubrzano kuca. Bio je siguran da taj visoki čovek nije bio onaj koji je uputio pogrдне reči velikom gazdi. Te reči su se čule tamo negde ukoso iza Šejna.

Vara je pokazao na nekog čoveka i hladnokrvno ga ubio. Nije ni okom trepnuo.

Teško je bilo Šejnu da se savlada. Pomislio je na to da se pred njim nalazi težak zadatak čije rešenje je đavolski teško. Nije, ipak, dozvolio da bude izazvan i da napravi neku glupost koja bi možda dovela do toga da se i on preseli na onaj svet.

Surovi pogled Rika Vare se odjednom okrenuo prema njemu.

Šejn je osetio da se u oku Meksikanca pojavila neka iskra nepoverenja i izbegao je njegov pogled. Tog trenutka je bio toliko ljut da se u sebi zakleo da će se osvetiti Vari za ovo ubistvo nevinog čoveka. Ko zna, možda će mu se neka i pružiti prilika da kazni ovog surovog ubicu.

— Tako se ovde radi, vi kurvini sinovi — reče Vara hladnokrvno kao da se nije ništa dogodilo. — Ako je nekom od vas dojadio život, samo neka kaže. Ispunićemo mu odmah želju.

Okrenuo se na drugu stranu i pokazao rukom barake.

— Vidite li onu liniju? E, ona je za vas zabranjena! Svako ko joj se približi makar samo na jedan jard, biće upucan. Na žalost, ima nas ovde premalo da bismo mogli da pratimo svaki pokret vas, gomile koja smrdi. Zato po kratkom postupku likvidiramo svakog onog ko pokuša da nešto preduzme. Ruize, odvedi ove kućkine sinove do njihovih mesta.

Šejn još jednom pogleda mrko čoveka u kariranom odelu i zatim je mirno krenuo sa ostalima.

Nesnosna vrućina je iscrpela snagu novih zatvorenika i niz njihova lica je tekao znoj potocima.

Uzaludno je Šejn gledao da u ovoj proklesoj dolini pri-
meti mesto gde se nalazi rudnik srebra. Čuo je zujanje mašina koje, verovatno, pokreću neki veliki uređaj za preradu rude. A zatim je ugledao dim iznad baraka.

Mladi momak Džon Dejvis stajao je pored Šejna.

— Kako si dospeo ovamo, Šejne? — promrmlja on. — Zar imaš nameru da tom lovcu robova skršiš vrat?

Šejn je zamišljeno pogledao u plavokosog mladića.

Džona Dejvisa je upoznao pre godinu dana u Arizoni. On je u to vreme bio predradnik na jednom ranču za čijeg gazdu je Šejn, uradio nešto veliko.

Taj momak, Dejvis je već onda osetio da Šejn tajno radi za zakon.

— Kaži mi kako su te ugrabili Meksikanci? — upitao je mladić tužnim glasom.

— Kako? — ponovio je pitanje Šejn. Zagladio je svoju kosu iza vrata.

Šejn se namrštio.

— A kaži ti meni kako su te zgrabile kandže Meksikanaca? — upita on.

Dejvis je treptao očima.

— Oteli su mi devojkicu — kazao je on tužnim glasom.

— Iz Taksona?

Dejvis je odmahnu glavom.

— Ne! — odvrati on vatreno. — Moja devojkica je iz Nogalesa.

Šejn je suzio obrve.

— Da to nije Belinda Henkok? — upita on.

Dejvis se skoro zagrcnuo.

— Otkud ti nju znaš? — upita on.

— Pre nekoliko dana sam razgovarao sa Lešom Henkokom — pokušao je da mu objasni Šejn. — Belindina majka je takođe oteta i one...

— Ne! — ciknu Dejvis. — To ti ne verujem. Viki Lenkok nije Belindina majka. Ona je druga žena Leša Henkoka.

Belindin otac i Viki su se u poslednje vreme slagali kao pas i mačka. Od Belinde sam saznao da je Viki imala nešto sa Čako Henkokom, kratko vreme pre nego što se udala za Leša. Ne, Viki je sigurno umešala svoje prste u otmici Belinde. A Leš se sigurno nije otimao za Viki, njemu je bilo stalo samo do Belinde.

O tome Leš Henkok nije ništa rekao. Šejn je u sebi opsovao Selvina Aštrija koji mu nije dao sve potrebne podatke.

— Šta ćeš ti... — počeo je Dejvis.

— Jezik za zube! — riknu jedan od stražara. Zabio je cev puške u rebra mladića.

Dejvis bi pao da ga Šejn nije pridržao.

Šejn je takođe dobio žestok udarac, ali njegovo žilavo telo je izdržalo.

Stisnuo je zube. Njegov pogled sreo se sa Ruizovim. Taj Ruiz je, izgleda, bio jedini čovek koji, osim Vare, sme nešto da kaže.

U očima tog nitkova kao da je nešto sevnulo. To je opomenulo Šejna.

Šejn je pogledao u stranu. Nije želeo da se sukobi sa tim oholim Meksikancem. Bar zasad. Biće vremena za obračun!

A onda je došlo nešto čemu se Šejn nije nadao!

S druge strane žice kojom je logor bio podeljen na dva dela ugledao je kako se iz jedne barake pojavljuju neki ljudski likovi.

Da, nije se prevario. To su bile žene. I to Amerikanke.

Zar bandolerosi Čako Henkoka imaju i zatvorenike lepšeg pola? Izgleda da je tako.

Žene su bile ozbiljne. Po njima se videlo da ne rade teške poslove u rudniku srebra.

Šejn je razmišljao!

Postoji li šansa da se napravi uzbuna ovde u rudniku kako bi Aštrijevi vojnici prodrli u srce ovog zmijskog gnezda?

Trgao se. Razmišljanja su samo razmišljanja. Stvarnost je ipak nešto drugo.

Ruiz je terao zarobljenike dalje.

Šator u koji su ga uveli bio je dugačak više od četrdeset mesta.

Ležajevi su bili od slame i kad god se neko pokrenuo odmah se čulo u celom šatoru.

Šejn je legao pored Džona Dejvisa.

U prostoriji je bilo davolski hladno.

Šator je bio postavljen na podlozi od drveta. Međutim, to ipak nije bilo dovoljno. Hladan vetar je pirio kroz otvore između dasaka tako da tanki pokrivači nisu nikako mogli da zaštite ljude od hladnoće.

Šejn te noći nije mogao da spava dugo.

Negde u zoru je ustao. Bio je ukočen od ležanja i hlad-

noće. Uspravio se. Imao je nameru da još jednom pogleda logor.

Neki čovek se podigao sa svog ležaja.

— Hej, čoveče, ostani da ležiš! — opomenuo ga je on. — Moraš sačekati signal za buđenje! Inače ćeš osetiti kako Ruiz zna dobro da udari svojim bičem.

U mraku se nije moglo raspoznati lice čoveka koji je to rekao.

— Više ne mogu da ležim — huknuo je Šejn. — Dosta mi je ovog prevrtanja sa jedne na drugu stranu. Bole me rebra.

— Zar misliš da je ostalima mnogo bolje! — čuo se isti onaj glas. — Lezi već jednom i čuti, jer će nas Ruiz tako davolski išibati svojim bičem da ćemo se jako brzo preseliti na onaj svet.

Šejn je spustio noge pored kreveta.

Na drugoj strani kao da se čulo škripanje kreveta.

Šejn je ugledao senku.

Taj čovek mora da je bio bar za pola glave viši od Šejna, a njegova ramena su bila jako široka! Kao kakav ormar.

— Takvi tipovi kao što si ti nama su jako potrebni! — promrmljao je džin od čoveka. — Momče, smiri se i lezi da spavaš, jer ako me ne poslušаш ja ću te odalapati tako jako da ćeš ceo idući dan prespavati kao jagnje. Razumeš?

Šejn kao da nije čuo reči snažnog čoveka. Okrenuo se na drugu stranu. Međutim, stalno je motrio na gorostasnog džina. Činilo mu se da će taj nitkov pokušati da ga udari svojom velikom pesnicom koja je ličila na neki ogroman malj.

I nije se prevario.

Džin je krenuo napred. Zamah njegovog udarca ga je povukao napred i pošto je promašio on je pao.

U logoru je nastalo komešanje.

Čovek koji je ležao pored džina je ustao i pomogao ogromnom čoveku da se podigne i sedne na svoj ležaj.

Uzao lice. Oštar pogled.

— Čoveče božji, pa ti već sada možeš da napišeš svoj testament — opomenu ga on promuklim glasom. — Ovo Mek Kol nikom ne bi oprostio. Iznenadio si ga. Ali, budi siguran da će ti sledećeg puta raspoloviti lobanju.

— Da li se mi ovde nalazimo zato da se međusobno ubijamo? — upita Šejn mirno, ali dosta glasno da je svako u šatoru mogao da ga čuje.

U međuvremenu kao da su se svi probudili. Čulo se krckanje gvozdених šipki na krevetima.

Čovek koji se nalazio pored Mek Kola sada je ustao.

Bio je to momak snažnih mišića kao i Šejn i skoro iste visine.

— Ruiz je bez milosti poubijao mnoge od nas — prošputa visoki čovek. — Mek Kol je hteo da te opomene da je Ruiz jedna obična svinja. Nitkov koji kažnjava sve u šatoru ako ne igraju onako kako on naredi i kako on hoće. A nama je zabranjeno da se kao neka stoka sručimo u te krevete

i da se odmorimo od prenapornog rada od prethodnog dana.
— Nisam video nijednog Meksikanca pored šatora — kazao je Šejn.

— Ti momci nisu ludi, čoveče! Oni imaju svoje špijune i taj đavolski Ruiz čuje sve.

Šejn je slegao ramenima. On je ugledao kako se džinovski čovek povlači nazad.

— On je novajlija, Mek Kole — rekao je visoki čovek. — Pruži mu šansu da nauči šta je dobro za nas i za njega.

Međutim, Mek Kol nije mogao da shvati da neko njega prinudi da klekne na kolena. Hteo je nešto da kaže ali se zatim odjednom okrenuo.

Tog trenutka prasnuše pucnji.

Šejn se okrenu na drugu stranu.

Potmulo tutnjanje sačmarica odjeknuo je iznad kampa.

Šejn je pojurio prema ulazu u šator i podigao šatorsko krilo koje je bilo na ulazu.

Pomrčina je vladala dolinom.

Sasvim jasno su se mogli videti plamenovi iz sačmarica čuvara.

Ljudi su vikali.

Šejn je potrčao pored ostalih šatora.

Njegovo iznenađenje nije bilo malo kada je primetio da je on jedini čovek koji se našao izvan šatora i baraka. Pa zar je to moguće?

Zatim se našao u jednom uskom prolazu i pogledao na drugu stranu u plot od dasaka kojim je bio ograđen logor.

Ispred njega kao da su se kretale neke senke.

Ljudi su vikali.

Šejn je primetio kako zatvorenici padaju kao zrele kruške pod unakrsnom vatrom metaka koji su ih pogađali.

Nema sumnje, bar petnaestak ljudi ležalo je nepomično u zoni smrti između baraka i zida od dasaka.

Meksikanski stražari su se zadovoljno pozdravljali. Smejali su se.

Ali, bilo je i opomena.

— Hej! — doviknu neko od njih. — Pažnja! Jedan od njih je tamo. Eno ga!

Bio je to glas sa tornja.

Šejn je okrenuo glavu. Trgao se kada je jedna kugla prohužala pored njegove glave. Instinktivno se bacio na zemlju i otpuzio u zaklon iza barake.

Pucnji prestadoše.

Čulo se još samo zapomaganje ranjenih ljudi.

Šejn je već prepoznao taj glas koji je odjeknuo dolinom. Nije bilo sumnje to je Ruizov glas.

Kako se taj nitkov samo usudio da tako gordo prođe kroz ovaj logor između baraka!

Osvrnuo se unaokolo. Ipak, nije bilo mogućnosti da se probije do svog šatora.

Čizme su škripale.

A onda su već bile tu, pred njegovim nosom.

Bilo je više Meksikanaca sa sačmaricama u rukama.

Opkolili su ga.

Niko nije rekao ni reč.

Šejn je ustao polako. Ruke je držao daleko od tela da ne bi pomislili da će pokušati da ih napadne.

Dvojica stražara su se sklonili ustranu.

Napred je krenuo Ruiz. Cerio se zadovoljno.

Na dva koraka ispred Šejna je stao. Ruke su mu bile prekrštene na leđima.

— Pogledajte! — režao je on ljutito. — Vara je opet bio u pravu. On je bio taj ko me je opomenuo da se čuvam tebe, gringo! Rekao mi je da se treba čuvati čoveka tako opasnih očiju. Borca koji se nikada ne predaje. Da li si ti jednom već odlučio da baciš koplje u trnje, gringo?

Šejn je ćutao.

Desna ruka Meksikanca se podigla.

Bič je zviznuo kroz vazduh. Davolska traka je pogodila Šejnove grudi.

Visoki čovek posrnu nazad.

— Pa, gringo, jesam li te nešto pitao?

Šejn nije odgovorio.

Ruiz je ponovo udario bičem.

Mogao je rukom da dohvati kožnu traku, ali je ipak ustuknuo nazad i kada je Ruiz i po drugi put hitnuo opasnu napravu onda već nije bilo drugog izbora.

Šejn je uhvatio kožu biča povukao je naglo i Ruiz je pao kao klada.

Cevi sačmarica su se podigle. Stražari su bili tu. Spremni!

Šejn je uzdahnuo.

— Ne pucajte! — začuo se prodoran glas Ruiza.

Uspeo je brzo da ustane i pokušao da skine prašinu sa svojih pantalona.

Pogled mu je pao na njegove prljave ruke. Njegovo grubo lice se razvuklo u grimasu.

— Ne pucajte! — naredi on još jednom. — Jer, šteta je upotrebiti jedno punjenje za ovakvo kopile!

Pljunuo je i pogledao oštro u Šejna.

— Takvog nitkova sam već dugo čekao! — promrsio je on. — Ostali se prestrave već kada ugledaju logor. A ti si nešto drugo. Ti ne dozvoljavaš da niko čak ni digne prst na tebe!

Ponovo je podigao svoj bič. U njegovim očima je sevula varnica. Ali, ovog puta nije udario.

Šejn je dobro procenio.

Taj nitkov ga sada neće udariti, ali je bio odlučio da slomi Šejna. To bi bio primer za ostale zatvorenike.

Ruiz je zaista jasno pokazao svoje namere. Već dugo mu je bio potreban jedan tako žilav momak na kome bi pokazao svoju moć!

Međutim taj čovek koga je hteo da iskoristi kao žrtvu da bi sebi pribavio ugled i poštovanje nije bio tako naivan. To je bio Šejn. Čovek koji je prošao i kroz gore situacije.

Nadmeni Ruiz je mahnio rukom da stražari odu.

— Dajte signal za uzbunu! — frknuo je on.

Nije prošla ni sekunda, a iznad logora se čula truba.

Izgleda kao da su zatvorenici to jedva čekali. Odmah su počeli da istrčavaju iz šatora i baraka.

Ruiz je stalno motrio na Šejna.

— Ti ćeš zažaliti što te moji ljudi nisu upucali! — ciknuo je on ljutito. — Od ovog trenutka nalaziš se u paklu. A ja sam tu glavni đavolov pomoćnik, kopile jedno!

Otišao je između baraka.

Šejn se polako okrenuo.

— Samo nam je još ovaj nedostajao, gazda — čuo se neki glas levo od njega.

Šejn se okrenuo da vidi ko je to rekao.

Video ga je gde sedi među onima koji su izašli iz barake. Običan čovek koji nije posebno privlačio njegovu pažnju.

Pogledao je onog koji je sedeo pored njega. Prema košulji i rupama za dugmad moglo se sasvim sigurno zaključiti da je tu nekad stajalo obeležje šerifa.

Čovek je imao mršavo, dugačko lice. Njegove crne oči su sijale kao iz neke duboke pećine. Usne su bile uzane, a nos, koščat i crven.

Njegov pogled je nekud lutao. Samo za trenutak je pogledao Šejna.

Šejn je opsovao u sebi. Šta sada da se radi? Sam je bio kriv za ono što se dogodilo. Svi su sada sumnjali u njega! I, kako sada da pripremi pobunu?

— Kada bih imao vaš revolver u rukama, ja bih ga jednostavno upucao kao psa! — promumla čovek koji je pre toga govorio.

Šejn je okrenuo glavu i pogledao ga.

— Valjda ste mislili na Ruiza, mister? — upita on podrugljivim glasom.

Čovek je izašao nekoliko koraka ispred barake i zatim odjednom stao ispred Šejna.

— Nisam mislio da upucam Ruiza, nego tebe, budalo! — ciknu na on ljutito. — Šta ti uobražavaš, luda glavo? Da ovde izigravaš nekog junaka!

Pokazao je rukom tela mrtvih ljudi.

— Ništa drugo ne očekuje ni tebe! — nastavio je on. — I ti šašavi momci kao što si ti pokušavaju da probiju glavom zid. Ne ide to tako, dragi moji.

Šejn odmahnu rukom.

— Nije nikakvo čudo što Henkokovi revolveraši tako lako izlaze na kraj s vama! — ciknu on.

Čovek je prebledeo. Bio je uvređen.

Zamahnuo je pesnicom. Pojurio je napred.

Međutim, Šejn se munjevitno sklonio ustranu i njegov udarac je otišao negde u prazno.

— Gotovo je! — riknu drugi čovek. — Ostavi toga čoveka na miru, Jansene! Valjda je već uvideo kakvo je teško breme natovarilo sebi na vrat!

Šejn je još jednom zagledao čoveka koji je govorio. I gle, on se setio ko je taj čovek. Zvao se Majk Nevil i poslednji put kada ga je sreo na njegovim grudima je sijala zvezda šerifa.

Ostali zatvorenici su gledali u Šejna. Kada se okrenuo i

pošao prema svom šatoru čuo je kako su ga otpratili pogrdnim rečima.

Stigao je do šatora u kome je bio smešten. Ispred njega se isprečio zid ljudi koji mu nisu dozvolili da uđe unutra.

Stao je ispred džina koga je prethodnog dana oborio na pod. Pored njega je stajao mršavi koji se jedini cerio.

— Pa, veliki junače? — uzviknu on podrugljivo. — Da li si zadovoljan?

— Pustite me na miru! odvrati Šejn pokušavajući da se probije između tela ljudi.

Mek Kol, džin, krenuo je da uhvati Šejna za ruku. Njegova desnica je zviznula kroz vazduh. Međutim, nije stigla do Šejna.

Džeri Hodž ga je uhvatio za zglavak.

— Prestani, Mek Kole! — ciknu on. — Šejn nije mogao znati u šta je samog sebe uvalio. Sto mu gromova, mora da je to bio neobičan prizor za vas kada ste videli kako se Ruizova zadnjica valja po prašini!

Mek Kolovo lice se razvedrilo.

— Hodž je ustvari u pravu — kazao je on. — Ruiz nas muči, to je jasno. Da li ćemo skapati jedan dan ranije ili kasnije to nije važno. Možda nam se ovde tako loše piše što ne umemo da pokažemo zube tim Meksikancima da vide da i mi imamo svoj ponos.

Šejn je bio iznenađen.

Odjednom je Mek Kol pružio prijateljski svoju ogromnu šapu Šejnu.

— Ja sam Ed Mek Kol, Šejne — reče on. — Eto, desilo se da sam se odjednom razbesneo. Bilo pa prošlo!

Prišli su i ostali. Predstavili su se.

Onaj mršavi se zvao Frenči. Bio je iz Luizijane i rekao da se svog prezimena baš i ne seća.

Šejnu je bilo lakše na srcu. Sada bar u svom šatoru nije više imao neprijatelje.

Mislio je na Ruiza, tog lukavog nitkova.

Mnogo toga trebalo je da se pripremi za pobunu.

Ostalo mu je još samo nedelju dana. A onda će Selvin Aštri da poseti sa svojim revolverašima ovu dolinu.

*

U logoru je vrućina bila nepodnošljiva. U hodnicima rudnika skoro da se više nije moglo izdržati.

Šejn se preznojavao kao nikada u svom životu.

Mašine su zujale. Prašina zaustavljala dah.

Šejn je radio pored nekog mladog čoveka na čijem telu su izgleda ostali još samo mišići. Pokušao je da razgovara s njim, ali momak nije odgovarao na njegova pitanja.

Pauza skoro da nije ni bilo.

A onda, odjednom, Ruiz! Šta to sada treba da znači? Taj lupez se ne pojavljuje tako iznenada!

Bio je udaljen samo nekoliko koraka od Šejna u rudničkom hodniku. Uz svetlost rudarske lampe ličio je na neku sablast koja se tu pojavila da plaši rudare.

Ipak, Šejn ga je odmah prepoznao. Da li je došao trenutak za konačan obračun s tim lupežom?

Kada je Ruiz krenuo napred, Šejn je pomislio da je taj trenutak i došao.

Konačan obračun!

Šejn je samo pomislio na to na koji način da sredi tog naduvenka. Nije sumnjao u sebe. Snaga, brzina, veština su tu. Treba samo da sruši tu mešinu od čoveka. Ili pak da ga jednim jedinim udarcem pošalje na onaj svet.

Ali, Ruiz nije krenuo prema Šejnu već se zaklonio iza mladića.

— Radi brže, Neš! — naredi on mladiću. — Inače, dobićeš svoje ako budeš tako nastavio.

Nije bio ni izgovorio sve do kraja, a bič je fijuknuo kroz vazduh i pogodio đavolski precizno mladićeve leđa.

Šejnu nije promakao podmukli pogled Meksikanca. Bilo mu je jasno da te reči nisu bile upućene mladom momku, nego njemu, Šejnu.

Verovatno je Meksikanac čekao trenutak kada će Šejn izgubiti nerve i krenuti na njega da se obračuna.

Mladić je ćutao.

Ruiz je ponovo udario.

Sada je bič rasekao kožu na leđima mladića.

Šejn je spustio svoj pijuk.

— Nastavi da radiš, sto mu gromova! — opomenu ga mladić.

Izgleda da je Ruiz to čuo. To njegovo lice razvuklo se u prostački osmeh.

— Šta je sada, gringo? — frknu on besno. — Zar nećeš da pomogneš tom mladiću?

Ruiz sigurno nije očekivao ovako nešto!

Šejn je bacio ašov prema zidu.

Udarac je bio žestok. Kao da su se sudarila dva voza, jer ovde u rudničkom hodniku to odjekne daleko, daleko.

Ruiz je skočio kao da ga je kobra ujela. Kriknuo je divlje i koža njegovog biča se zaustavila na Šejnovim leđima.

Šejn kasnije stvarno nije mogao da objasni, čak ni samom sebi, kakav ga je to đavo naterao da odgovori tako žestoko! Učinilo mu se da taj lupež Ruiz želi da od njega napravi bogalja. Da mu polomi ruke ili noge, da ga unakaži.

Međutim, u Šejnovim rukama se kao kakvim čudom ponovo našao ašov.

Munjevito se okrenuo i tresnuo žestoko Meksikanca po glavi drškom ašova.

Ruiz je bio iznenađen. Izgubio je ravnotežu i pao. Kao da ga je grom pogodio. Srušio se i ostao da leži.

Tog trenutka prasnu pucanj.

Olovo zamalo da nije pogodilo Šejnovu glavu.

Okrenuo se polako nazad.

Samo pet koraka od njega stajao je neki Meksikanac sa napetom puškom u rukama.

Šejn je slegnuo ramenima. Nije imao prilike da nešto

kaže. Odjednom su se pojavili stražari sa svih strana. Oni su pretili zatvorenicima.

Pojavio se i Ruidoza. Odmahnuo je prezrivo rukom.

— Mogao bih da ti zabijem jednu kuglu u lobanju — rekao je on — ali, ne želim sukob sa Ruizom. Nikada mi ne bi oprostio da mu uskratim to zadovoljstvo da se vi obračunate.

On je naredio dvojici stražara da iznesu onesvešćenog Ruiza iz rudničkog hodnika. A zatim je brzo nestao kao što se i pojavio.

Stražari su cevima pušaka naterali Šejna i mladića da nastave dalje da rade.

Dalje je Šejn čuo samo zujanje mašina i viku Meksikanaca koji su gonili ljude da rade.

Njegove misli su se stalno vraćale na ono što se dogodilo. Trebalo mu je mnogo da se uzdrži. Ali, Ruiz bi ga bilo kada napao i do okršaja je moralo doći.

Ostalo mu je još samo malo vremena da zatvorenike pripremi za pokušaj ponovnog oslobođenja koje predstoji.

Ali, može da se desi i to da Selvin Aštri naiđe samo na kosti Šejna kada bude napao logor.

IV

Vest da je neki novi čovek stigao i da je zamalo ubio Ruiza širila se jako brzo, mada su Meksikanci pokušavali da to sakriju. Kao da se nije ništa desilo!

Večera je prošla mirno.

Šejn se nije nimalo iznenadio kada je pored njega seo momak s kojim je radio u rudniku.

Neko vreme su ćuteći jeli, a zatim je mladić rekao tiho.

— Tebe će Ruiz ubiti. Šejne!

Šejn je slegao ramenima.

— Od samog početka je sumnjao u mene — odgovori on. — Ovo što se juče dogodilo je sitnica.

Mladić je izvesno vreme ćutao. A zatim se nagnuo prema njemu i došapnuo mu.

— Ti moraš pobeći odavde, Šejne. Ruiz je čvrsto odlučio da te ubije i tu nema odstupanja. Tako će i biti!

Šejn je pokazao glavom prema tornjevima sa stražarima.

— Bežanje je smrt, mladiću.

— Zovem se Fil Neš.

— Dobro, File. A zašto si ti ovde? I, ako ti misliš da se odavde može pobeći, zašto to odavno nisi pokušao?

— Tražio sam svoga brata koji je nestao negde u ovim brdima bez traga i glasa. Našao sam njegov grob pre nego što su me uhvatili ljudi Čako Henkoka i doveli me ovde u dolinu prokletih.

Na drugi deo Šejnovog pitanja nije odgovorio.

Šejn je osećao da bi Fil rado razgovarao dalje s njim, ali u istom trenutku oglasilo se zvono i Šejn je primetio ka-

ko se između muškog i ženskog kampa otvaraju jedna široka gvozdena vrata.

Zatvorenici su se odmah okupili ispred plotu. Napravili su dva reda.

Fil Neš je ustao i povukao Šejna za sobom.

— Šta ovo sada treba da znači? — upita Šejn.

— Meksikanci nam prepuštaju žene — objasni mu Fil.
— Pridruži se ostalima. Možda ćeš imati sreću da te neka odabere...

Neš je stao u suprotnom redu prekoputa od Šejna.

Šejn je posmatrao žene. Loše obučene, u pocepanim haljinama, iskrivljena lica! Kakva uvreda za žene!

Neke od njih su brzo prošle između dva reda muškaraca i odabrale bez razmišljanja one koji su ih pratili požudnim pogledom.

Bilo je i takvih koje su se kolebale. Plašljivo su se okretale čas na jednu čas na drugu stranu.

Šejn je zagledao žene.

Nijedna od njih nije odgovarala opisu koji mu je dao Leš Henkok o svojoj supruzi i kćerki.

Muškarci su ih proždirali očima.

Prve žene koje su odabrale sebi partnere već su krenule.

Za neke, to je bilo ponižavajuće. Video je da se jedna od njih odlučila, a da nije ni pogledala čoveka koga je odabrala i zatim bez reči nestala s njim u logoru žena.

A onda, iznenađenje i za Šejna!

Neka žena je stala ispred njega.

Bila je skoro za glavu niža od njega, ali Šejnovo oko se nije odvajalo od nje. Te kestenjaste oči kao da su ga omdijale. A, bile su krupne i u njima je blistao neki poseban sjaj.

Šejn kao da se zbunio. Zar je moguće da ga je začarala ova lepotica! Njega koji je žario i palio ženska srca! Da li je došlo vreme da i on jednom već klekne na kolena?

Kao da je došao taj trenutak. Ova mala mora biti njegova!

Odjednom se pored njega stvorio Fil Neš.

— Kreni za njom, Šejne — reče on tiho. — Nećeš se pokajati, a ako ne prihvatiš njen poziv, onda ćeš je uvrediti.

Žena se za trenutak okrenula nazad, a zatim nastavila da korača. Lepo, graciozno i ljupko.

Šejn nije dugo razmišljao. Krenuo je za njom. Nije mu bilo prvi put da svoju ludu glavu stavlja u torbu. Neka to bude i sada, jer ovog puta bi se isplatilo što rizikuje. Treba ponekad poslušati savete takvih mladića kao što je bio Neš.

Šejn je odjednom osetio nežnu ruku žene.

— Nemoj toliko da zuriš u te nitkove — šapnula mu je ona.

Tek sada ju je Šejn bolje zagledao. Osmehnuo se.

— Šta oni rade sa vama? — upita on. — Da li vas tu-ku, ili sa vama rade još neke gore stvari?

Odmahnula je glavom.

— Veliki gazda na licu mesta ubija onoga ko se usudi

da nas dotakne — odgovorila je devojka. — Međutim, on nas natera da jednom nedeljno predemo na vašu stranu i da biramo s kim ćemo da spavamo. To nije silovanje, visoki čoveče. Ja sam tebe izabrala. To ne mora da znači da sam se zaljubila u tebe. Ali, dopao si mi se. Šta dalje da ti kažem? Šta hoćeš da ti kažem? Ja te želim i to je sve! Ako ti se ne dopadam, kaži mi odmah.

Stigli su do jednih vrata dugačke barake. Šejn je zastao ali žena ga je povukla unutra. Bila je to mala prostorija u kojoj se nalazio samo drveni krevet sa madracom od slame.

Žena je zatvorila vrata za sobom i počela da se skida.

Bila je mlađa nego što se moglo zaključiti prema njenom izmučenom licu. Imala je velike čvrste grudi i kao samot mekanu kožu bez bora.

Šejn se uzbudio kad je ugledao nago žensko telo.

— Šta čekaš? — upita ona. — Imamo samo malo vremena.

Visoki čovek je seo na krevet. Odmahnuo je glavom.

— To nije moj stil odnosa sa ženom — reče on grubim glasom.

Iznenadila se.

Pocrvenela je i sagla se da dohvati svoju haljinu sa poda i da njome pokrije svoje telo s prednje strane.

— Sedi — reče Šejn. — Ja sam tek jedan dan ovde. Ispričaj mi kako si dospela ovamo.

— Odveli su me na silu sa jednog ranča u Arizoni zajedno sa suprugom i kćerkom rančera — uzdahnula je ona.

Šejn se trgao.

— Viki i Belinda Henkok, zar ne? — upitao je on.

Iznenadeno je podigla glavu.

— Da! — uzviknu ona. — Otkud ti to znaš? One nika-da nisu bile ovde u logoru. Veliki gazda ih je zadržao gore, u svojoj kući na bregu.

Šejn je odahnuo.

Sada bar zna gde treba da traži Henkokovu ženu i kćerku.

Gledao je mladu ženu. Leš Henkok i Selvin Aštri je nisu pomenuli. Očigledno da je ona za njih bila samo sluškinja.

— Čula sam da se u rudniku danas nešto dogodilo — prošaputala je ona.

Šejn se osmehnuo.

— Ja sam to uradio — reče on. — Moj ašov je iznenada poleteo kroz vazduh i zaustavio se na Ruizovoj glavi.

Ona je zavukla glavu među ramena i zadržala.

— Zaboga — prošaputa ona. — Da ga nisi ubio?

— Nisam

— Budi siguran da će ti se osvetiti i da će narediti da te tuku bičevima dok ne umreš!

Šejn je odmahnuo rukom.

— Jednom se mora i umreti — odvrati on.

Odjeknuli su potmuli koraci kroz hodnik. Cevi pušaka udarale su u vrata.

— Dosta je bilo. Izlazite! — začuo se neki grubi glas.

Žena je pogledala u Šejna. U njenim kestenjastim očima ogledalo se nešto što je ličilo na tugu. Drugi put neće moći da odabere Šejna i...

V

Šejn je zamolio Džona Dejvisa da ode kod šerifa Majka Nevila da mu poruči da želi da razgovara s njim. I to u četiri oka, što pre.

Dejvis je uspeo da još istog dana razgovara sa Majkom Nevilom. Ali, celog idućeg dana šerif nije uspeo da razgovara sa Šejnom.

Posle napornog rada u rudniku Šejn se osvrnuo unaokolo i pogledao rudnik. Bio je siguran da će se Ruiz postarati o tome da mu kosti budu polomljene.

Negde pre večeri iznenada se kod njega pojavio Fil Neš.
— Halo! — pozdravi ga on.

Šejn klimnu glavom i pokaza rukom prema barakama.

— Zašto te ostali izbegavaju, Neš?

Fil Neš se iscreri.

— Oni mene mrze, Šejne. Misle da sam ih izdao.

Njegovo lice je postalo ozbiljno. Šejn ga nije pitao za to, a on je nastavio da priča o sebi. Kao skaut uputio se sa šerifom Nevilom u Sonoru pošto ga je on opomenuo da na svoju ruku nikako neće moći da pronađe svoga brata. Neš je jahao kroz jednu usku klisuru pored talasa Rio de San Miguel i javio mu da je put slobodan. Zatim je nastavio da jaše dalje. Nevil je krenuo jednom drugom klisurom pošto nije verovao Nešu. Baš u toj klisuri banditi Čako Henkoka bili su postavili đavolski opasnu zamku poteri. Skoro polovinu ljudi iz potere su ubili, a ostali su zarobljeni.

Fil Neš je čuo pucnjavu i vratio se natrag. On je takođe bio zarobljen. Šerif Nevil je označio njega kao krivca zato što su ga zarobili i zato što je ubijeno polovina ljudi potere.

— Šerif nije hteo da me primi u svoju baraku — kazao je Neš tiho.

Šejn je gledao u čoveka.

— Zašto mi sve to pričaš, Neš? — upita on.

— Ti si čovek od čelika, Šejne — odvrati on. — Niko se dosad nije usudio da se suprotstavi Ruizu. Zato sam i mislio da ti pripadaš onoj maloj grupi ljudi koji još nisu izgubili svaku nadu.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— I? — upita on.

Fil Neš podigao je ramena.

— Ne znam da li mogu da imam poverenja u tebe, Šejne.

— To isto ne znam ni ja za tebe, Neš. Mene bar ne osuđuju kao izdajicu.

Fil Neš je stegao usne. Gledao je izvesno vreme u Šejna, a zatim rekao tiho:

— Želim da pobegnem iz ovog pakla, Šejne. Potrebni su mi ljudi koji će se usuditi da mi pomognu u bekstvu. Sam nikako ne bih uspeo.

— Zar onako kao juče ujutru?

Mladić je suzio očne kapke.

— Ne, tako nikako ne — reče on odlučno. — Neću ti ništa još reći, Šejne, pre nego što se uverim da ćeš biti na mojoj strani i da me nećeš odati. Ti sigurno to ne znaš. Ali, skoro je sigurno da ovu nedelju nećeš preživeti u kampu. Nemoj se zavaravati da će taj dželat Ruiz da ti oprostí. Vreba trenutak da te pošalje na onaj svet. Pre toga će ti prirediti pakao na zemlji. Bićeš izmrcvaren i mnogi se u kampu već klade da li ćeš izdržati dva dana ili ne.

Šejnu je bilo jasno da Fil Neš govori istinu. Primetio je to i u očima ostalih zatvorenika. Moglo se vrlo lako videti da ga sažaljevaju, ali i očekuju da se nešto drugo desi.

— Dobro, File — reče ona promuklim glasom. — Ako znaš da se ovde nešto sprema i da možemo da umaknemo iz ovog pakla, onda budi siguran da sam na tvojoj strani i da ću ti pomoći da se to i ostvari.

Fil Neš je klimnuo glavom.

— Dobro, Šejne — rekao je tiho. — Obavestiću te kad do toga dođe.

Hteo je da krene, ali ga je Šejn zadržao rukom.

— Zar tu nema nečega što bih ja mogao da uradim? — upitao je on. — Meni je sada sve jasno. Ti ćeš pripremiti bekstvo. Ali, zar ne bih i ja mogao da ti pomognem? Ne treba sav teret da ponesesh ti na svojim plećima.

Fil Neš se osmehnuo.

— Najveća opasnost nastaje tek onda kad izađemo iz logora, Šejne. Tek tada će mi biti potreban jedan takav čovek kao što si ti. Kasnije ću ti objasniti zašto!

Okrenuo se na drugu stranu, a da nije više pogledao Šejna.

Ispred šatora u kome je Šejn spavao ugledao je Džeri Hodža i Džona Dejvisa.

Ostali su čučali tu negde blizu. Šejnu se učinilo da izbegavaju njegov pogled.

Prišao je bliže. Džon Dejvis mu je pošao u susret.

— Šerif Nevil vas čeka — šapnuo je on. — Već pola sata!

Zatim je nestao.

Šejn je stisnuo zube.

Najzad!

Da li je Nevil slutio da Šejn nije bio baš običan zatvorenik?

Prošao je brzo pored Džerija Hodža i ušao u šator. Zamao se nije sudario sa šerifom. Izgleda da je Nevil baš tog trenutka želeo da izađe iz šatora. Bio je ljut.

— Da li si ti poludeo, Šejne? — upita on oštro. — Zamolio si me za razgovor, a onda te nema i ja moram da čekam!

Šejn je odlučio da odmah igra otvorenih karata.

— Ja sam ovde po službenoj dužnosti — prošaputao je on.

Šerif Nevil je zastao.

— Šta si ti to rekao, Šejne?

— Guverner me je poslao ovamo.

— Čoveče, nemoj da me mučiš! Kaži mi da li je on spreman da pošalje nekoga ovamo u Vale de Malditos da nas oslobodi?

Šejn je odmahnuo glavom. Iscerio se.

— Poslao me je da oslobodim tebe, Nevile! — rekao je on.

Nevilova usta su ostala otvorena. Kao da nije razumeo ono što je Šejn kazao.

— Ti? — rekao je on.

Nekako se kiselo osmehnuo. Odmerio je Šejna od glave do pete.

— On je lud! — prošaputao je i opsovao. — Trebalo je to da saznam još ranije! Šejne, pa ti izgleda nemaš mnogo pameti u glavi. Znam da si Ruiza...

— Da li si nešto pripremio za bekstvo, Nevile? — prekide ga Šejn hladnim glasom.

Nevil ga je gledao ukočena pogleda. Ubrzo je klimnuo glavom.

— Nema mnogo smisla da se preduzme tako nešto — prošaputao je on. — Pa ti si sam video. Meksikanci će nas upucati kao zečeve ako pokušamo da bežimo iz kampa.

— Mora da postoji neki put, Nevile — reče Šejn. — Ne slažem se sa tvojim mišljenjem da iz ovog pakla nema izlaza.

Šerif Majk Nevil je spustio ruke. Nije rekao ništa. Kao da je još jednom odmerio Šejna. Sada nije bilo vatre u njegovim crnim očima.

Šejn je tek sada osetio da je Selvin Aštri precenio tog čoveka. Namrštio se.

Potrebno mu je bilo bar deset ljudi da oslobodi dve žene i da ih vrati natrag u Nogales. Pomislio je na to da je bolje ako se drži Fila Neša!

— Odlazi sada, Nevile — prošaputa on. — I, nemoj nikom reći o čemu smo razgovarali. O ovome ne treba razgovarati ništa. Jesi li razumeo?

Nevil je hteo da prasne i svašta da kaže. Međutim, pribrao se i klimnuo glavom. Okrenuo se nazad i izašao iz šatora.

*

Prošlo je dva dana, a ništa se nije dogodilo.

Šejn je osećao kako mu teški rad u rudniku srebra izvlači i poslednje atome snage iz kostiju.

Nevil je izbegavao da se susretne sa Šejnom. Uostalom, taj šerif ga je i razočarao. Šejnu je sinulo pred očima da će mnogo bolje biti da se osloni na Fila Neša.

Kada je uveče bacio pogled prema kući od kamena, pitao se zašto je Čako Henkok oteo te dve žene. Da li se nadao da će njegov polubrat Leš preći ovamo preko granice? Ili je nameravao nešto drugo?

Šejnove misli vratile su se na prošlost Leša Henkoka.

Taj čovek je živio kao lovac na ljudske glave u ono vre-

me. Mora da je bio brz na revolveru i sigurno nije bio kukavica.

Šta da se radi! Šejn nikako nije mogao da se oslobodi utiska da je on jedan mali točak u mašini koju je pokrenuo Leš Henkok kako bi poslao u pakao svoga polubrata.

Negde u ženskom kampu se oglasilo zvono.

Muškarci u muškom logoru su se uzrujali. Pritisli su svoja čela prema žici gde se nalazio ženski kamp.

Fil Neš se odjednom stvorio pored Šejna.

— Opet? — upita Šejn brzo.

Neš klimnu glavom.

— Taj nitkov Čako Henkok očigledno želi da od nas napravi životinje. Pogledaj ta lica? Zar to nije jad i beda? Samo što ne kleknu na kolena i mole za milost.

Neš je bio u pravu...

Šejn je krenuo u šator, ali ga je Neš zadržao za ruku i povukao ga nazad.

— Svako mora da bude miran, naredio je veliki gazda. A inače Ruiz ima nameru da te sredi.

Šejn se pridružio ostalima i stao pored Neša. Gledao je žene koje su se pojavljivale kroz kapiju. Njegov pogled je lutao u nameri da primeti nežnu figuru devojke koja je na silu odvedena zajedno sa Belindom i Viki Henkok.

Posle nekoliko minuta ju je otkrio. Stajala je pored neke takođe mlade žene i preko njenog lica kao da je prešao jedva primetan osmeh. Požurila je napred između ostalih žena kao da je želela da prva stigne do Šejna. Pri tom je vukla drugu ženu za ruku iza sebe.

Disala je ubrzano kada mu je prišla. Njihovi pogledi su se sreli a zatim je gurnula drugu ženu napred i pružila ruku prema Filu Nešu.

Šejn i Neš pogledaše kratko jedan u drugoga. Zatim su krenuli kroz ogradu prema baraci sa malim sobama.

Kada su se našli u tamnom hodniku žene su promenile mesta.

Gurnula ga je brzo u prostoriju i zatvorila vrata za sobom.

— Šta će učiniti ako primete podvalu? — upitao je on.

— Išibaće me — prošaputa ona.

— A zašto si to rizikovala?

— Juče sam bila u kući od kamena — reče ona. — Belinda je tražila da me dovedu. Ali, gospoda Henkok se pobrinula o tome da se ja ponovo nađem u logoru.

Šejn joj je prišao i uhvatio je za ruku.

— Ti si im pričala za mene?

— Samo Belindi — reče ona brzo. — Gospoda Henkok može slobodno da se kreće po kući. Belinda kaže da ona spava u istom krevetu sa Čako Henkokom i...

Šejn ju je privukao na krevet.

— Ispričaj mi kako je u toj kući! Da li je dobro čuvaju...

Skinula je haljinu sa sebe.

— Hajde Šejne — prošaputala je ona. — Hoću da te

osetim. Ja ću ti ispričati sve što znam, ali ti me moraš voleti...

Legla je na krevet.

Šejn je pogledao njeno nago telo. Velike grudi su se dizale i spuštale dok je ubrzano disala.

— Dođi — prošaputala je ona ponovo.

Šejn je začas ostao bez odeće. Njegove ruke su klizile preko njenog vitkog tela. Milovala ga je tako nežno i on je zaboravio gde se nalazi. Predao se ovoj ženi.

Ona se uvijala ispod njegovog snažnog tela. Uzdisala je. Šejn ju je doveo dotle da oseti zadovoljstvo kakvo nikada u životu nije imala.

Drhatala je kada je sve prošlo. Njena tamna koža bila je prekrivena znojem. Na njenom licu je ostao osmeh.

Nije bilo potrebno da je pita. Ona mu je ispričala sve što je znala o toj kamenoj kući.

— Belinda je sigurna da će njen otac prevrnuti nebo i pakao da bi je pronašao i oslobodio — reče ona na kraju.

— A ti? — upita on promuklim glasom.

Osmehnula se.

— Posle ovoga što sam doživela s tobom meni je svejedno šta će se kasnije dogoditi, Šejne. Niko ne može da mi otme ono što sam s tobom doživela. Ostaje mi još samo želja da makar još jednom budem u krevetu s tobom.

— A otkud ti znaš moje ime? — upita on.

— Niko živi ovde ne govori ništa drugo nego o tvom sukobu sa Ruizom. Čuvaj se, Šejne! Nemoj dugo da čekaš, već beži! Oslobodi Belindu i hvataj maglu. Zavolela sam te i želela bih da si negde tu, pored mene. Ali, tamni oblaci su se nadneli nad tvojom glavom. Ruiz nikom ne prašta. Iskorišće prvu priliku da te šiba bičem sve dok ne budeš ispuštio dušu.

Šejn odmahnu rukom.

— Uostalom, kako se ti zoveš?

Devojka se osmehnula vragolasto.

— Ja sam Dženi. Dženi Pako.

— Ako ikako postoji neki put da se pobegne iz ovog pakla ja ću se pobrinuti da te povedem sa sobom.

— Obećaj, ali nemoj biti tako siguran u sve to Šejne, ja ipak...

U hodniku je nastala gužva.

Dženi Pako je prebledela.

— Šta to sada treba da znači, ti koji se zoveš Fil Neš?

— začuo se preteći glas Ruizov. — Ta mala gringo-kurvica je otišla u sobu sa Šejnom?

Šejn je ugledao grubo lice Ruiza koje kao da je bilo urezano u nekom drvorezu. Sitne oči su ga gledale podmu-klo.

Šejn je znao da dolazi konačan obračun.

I, on nije mogao to da izbegne.

Da je bio sam sa Meksikancem Šejn ne bi imao velikih teškoća da tom naduvenku očita dobru lekciju.

Međutim, svako od stražara je znao da se Ruiz nalazi u

baraci samo zato da tog đavolski opasnog Šejna što pre pošalje na onaj svet.

Šejn je ocenio da bi jedino rešenje bilo da on ubije tog otrovnog pacova. Međutim, time ne bi spasio sebe, već ne bi ispunio nalog koji je dobio.

Čak i da mu taj Majk Nevil pomogne da stvar istera na čistinu, bila bi to pobeda bez pobednika. Šerifu nije bilo ni potrebno objašnjavati neke stvari, jer ih verovatno ne bi ni razumeo.

Ne, on je morao da prihvati otvorenu borbu sa tim podmuklim Ruizom. Drugog izlaza, ipak, nije bilo.

Dženi je drhtala na krevetu. Ni na kraj pameti joj nije palo da je naga.

Devojka se uplašila. Htela je da ga uhvati za ruku kao da je time želela da ga zaštiti od Meksikanca. Međutim, Šejn je ustao i brzo obukao pantalone.

Ruiz je prišao bliže. Bilo je očigledno da je hteo da izazove Šejna da prvi napadne.

Neprijatan miris tela zapahnuo je Šejna.

Ruiz je povukao glavu malo nazad i pljunuo.

Pljuvačka pogodi Šejna u lice. Osetio je kako se sliva niz njegov obraz. Njegove ruke su se stegle u pesnice. Na njegovom licu se nije moglo primetiti koliko je napora uložio da se savlada i ne udari ovog nitkova.

Ruiz je režao.

— Ti si me razočarao, kopile jedno! — ciknu on. — Obećao sam da će to biti prava zabava. A ti stojiš tu kao ulični pas koji ne može ni da laje ni da cvili.

— Mislio sam da ti je veće zadovoljstvo ako se žrtva ne brani, Ruize.

Istog trenutka kada je izgovorio ove reči, Šejnu je bilo jasno da je napravio grešku.

Ruizovo lice se razvuklo u ružnu grimasu. Pocrveneo je kao rak. Šejn je imao još toliko vremena da gornji deo svog tela povuče nazad da bi ublažio udarac pesnice Meksikanca.

Ipak, bio je odbačen nazad i pao na krevet.

Dženi je kriknula i skočila sa kreveta. Naslonila se leđima na zid.

— Ustaj! — naredi on Šejnu.

Šejn je ustao. Stajao je sada ispred Ruiza koji se sve više mrštio.

Sledeći udarac pogodio je Šejna u telo. Ali, visoki čovek je uspeo da ostane na nogama.

Odjednom je kroz vazduh fjučnuo bič. Pogodio je Šejna posred grudi.

Lukavi Meksikanac ovog puta nije udario tako snažno. Verovatno se bojao da će Šejn zgrabiti bič kao i prošlog puta.

Ruizove oči su sevnule.

Iznerviralo ga je to što je Šejn tako pasivan. Počeo je da udara jače.

Šejn je pokušao da se zaštiti od udaraca izvijajući telo i u tome je dosta dugo uspevao. Ali, ga je najзад sustigao onaj odlučujući udarac kožnog kaiša.

Odjednom se našao na podu od dasaka, a da se uopšte nije mogao setiti kako je tamo dospao.

Nekako je uspeo da čuje kako je Dženi kriknula.

Ruizova senka se preteći nadnela nad njim. Šejn ga je primetio. Kao kroz neki tamni veo.

Ruizova čizma zabola se u njegova rebra kao neki oštri nož. Ovoga puta Šejn nije mogao da se uzdrži. Kriknuo je, ali ne od bola, nego od besa.

Čizma Meksikanca zaustavila se na njegovim ledima.

Šejn je otvorio oči i pogledao u pravcu gde se nalazio krevet. Čuo je dahtanje Meksikanca, a zatim i glas:

— Prestani, ti prokleta meksikanska svinjo!

Odjeknuo je bat koraka preko dasaka poda.

Ruiz je riknuo kao bik.

Šejn se uhvatio za daske kreveta i polako se podigao.

Na vratima su se nalazile dve senke.

Šejnu je odmah bilo jasno da su to Ruiz i Džeri Hodž.

Prasnu pucanj.

Šejn je posrnuo i pokušao da se uspravi.

Ispred njega su se nalazila široka leđa Ruiza. U desnoj ruci Meksikanac je držao revolver koji se još uvek dimio.

Šejnova kolena kao da nisu bila njegova. Ipak, uspeo je da krene nekoliko koraka napred.

Ruiz je osetio korake iza sebe i naglo se okrenuo. Revolver u njegovoj ruci se podigao. Ipak, nije pucao. Njegove uzane oči su bile razrogačene. Šejn je primetio kao da se taj čovek nečeg uplašio. I, Ruiz je polako uzmicao nazad.

— Ubiću te kao zeca, ako pokušaš da mi se približiš! — ciknu on piskavim glasom.

Šejn je izašao u hodnik. Prošao je pored mrtvog tela nekog čoveka. Prevrnuo ga je na leđa.

Da, to je bio Džeri Hodž. Njegove prazne oči gledale su negde u daljinu pored Šejna.

Ruke visokog čoveka su zadrhtale kada je dodirnuo očne kapke snažnog čoveka koji je umro da bi spasio njega, Šejna.

Nekoliko trenutaka čučao je zamišljeno pored tela ubijenog čoveka, a zatim se okrenuo prema Ruizu koji je nastavio da se povlači prema ulazu u hodnik.

— Nisi ti to uradio uzalud, Ruize! — rekao je Šejn tiho. — Platićeš mi ovo i to skupo. Kunem ti se da će biti tako!

Ruiz ponovo podiže svoj revolver.

— Ubiću svakog onog ko mi se približi! — kriknu on. Sklanjajte mi se sa ulaza! Neka put bude slobodan.

Napolju ispred barake izdavalala su se naređenja. Neko je pucao iz sačmarice.

Zatvorenici ispred ulaza su se udaljili.

Umesto njih su se pojavila dva stražara.

— Šta se dogodilo, Ruize? — upitao je jedan od njih.

Ruiz je imao muke da povrati svoj glas.

— Ti pasji sinovi su me napali! — riknu on. — Njih dvojica! Prokleti gringos!

— To može da bude jako neprijatno i da nam donese

mного nevolja, Ruize — kazao je jedan stražar. — Hodž je bio jedan od naših najboljih radnika. Veliki gazda će biti ljut zato što si ga ubio.

Šejn je čuo glas i prepoznao ga. Obrisao je rukom čelo i pogledao pažljivije. Nije se prevario. Bio je to Morales, mladi Meksikanac koji mu je spasio život prilikom njegovog hapšenja.

— Ti predeš kao mačak pored ognjišta, Moralese! — frknu Ruiz. — Ne mešaj se u stvari koje se tebe ne tiču. Jesi li razumeo?

Ruizov glas postao je ponovo čvršći. Polako mu se vraćala hrabrost. Izašao je iz brarake.

— Pobrini se za ovog mrtvaca, Moralese! — doviknu on preko ramena.

Frenči je odveo Šejna do svog logora i počeo da zbrinjava ranjenike.

— Dovedi Mek Kola ovamo, Frenči — prošaputao je Šejn.

Frenči je gledao u njega.

— Ima li nešto novo? — upita on tiho. — Da možda ne nameravaš da odmagliš odavde i tražiš neke glupake koji će progutati olovo Meksikanaca?

Šejn se iscerio. Taj Frenči je pametan mladić, pomisli on. Takvi se mogu dobro upotrebiti.

Frenči je slegao ramenima i dao znak Mek Kolu da dođe.

Džin sa kovrdžavom, crvenkastom kosom je prišao.

— Idi kod Džona na krevet, Mek Kole — reče Šejn tiho.

Mek je seo pored Džona Dejvisa pošto je prethodno izuo čizme.

Dok je Frenči zavijao njegove rane Šejn je posmatrao trojicu muškaraca oko sebe. Bio je siguran u to da može imati poverenje u njih.

— Šta ti hoćeš od nas, Šejne? — upita Mek Kol ljubito.

— Pitaj Frenčija, Mek Kole — odvrati Šejn. — Njemu je sve već poznato.

Frenči je zastao. Gledao je u Šejna.

— Ruiz mu je zakuvao gadnu kašu — objasni Frenči. — Šejn mora da se gubi odavde što pre, Mek Kole.

Mek Kol je dahtao.

Džon Dejvis se nagnuo napred. Disao je ubrzano.

— To si hteo od samog početka, zar ne šerife? — upita on.

Ed Mek Kol i Frenči se ukočiše. Njihovi pogledi su lutali između Šejna i Džona Dejvisa.

— Šer'f? — upita Frenči promuklim glasom. — Zar si to rekao, Džone?

Džon Dejvis je gledao u Šejna.

— Znači, ti si ipak šerif, zar ne? — upita on kreštavim glasom.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Ja radim za zakon — reče on.

Mek Kol tiho zviznu.

— Nazdravlje! — reče on. — Ako veliki gazda to bude saznao narediće da se naloži velika vatra, a tebe će ostaviti da se polako pečeš na njoj. Polako, dok ti se ne raspadne i poslednja koščica, maršale.

Frenči se još uvek nije bio oporavio od iznenađenja.

— Pa, sto mu gromova, Šejne — reče on najzad iscrivši se. — Ja sam za to što si ti smislio. Ja ću prvi proći pored tebe kroz kapiju.

Šejn se osmehnuo.

— Ja nisam samoubica, Frenči — reče on. — Ali, sada me saslušajte. Čini mi se da sam odabrao prave ljude s kojima ću moći da ostvarim ono što sam zamislio i nadam se da će...

Ed Mek Kol je gledao u Šejna. Pomenulo se ime Fil Neš.

— Ne, Šejne — prošaputao je on. — Taj kućkin sin nas je izdao Meksikancima! Zato i ležimo ovde u ovim rupama. On je jedan običan špijun kome ne treba verovati.

Znači, oni nisu čuli ništa o planovima Fila Neša. Ili je Mek Kol bio u pravu da je Neš špijun Meksikanaca ili je pak taj pametni mladić otkrio neke tajne puteve kojima će moći da umaknu iz ove doline užasa!

— Neš je uhapšen isto kao i šerif Nevil i ostali ovde, Jansen, pomoćnik šerifa i ti Mek Kole — reče Šejn.

— Hteo je da nas oda kod velikog gazde Henkoka! — ciknu Mek Kol.

— Koliko ste dugo ovde? Pet ili šest nedelja?

Mek Kol klimnu glavom.

— Kakve dokaze imate o tome da je baš Neš obaveštavao Meksikance? — upita Šejn. — Možda je to neko drugi? Mek Kol ga je zbunjeno gledao. Zatim je odmahnuo glavom.

— Ne, niko! — rekao je odlučnim glasom.

— Neš me je pitao da li ću i ja učestvovati u bekstvu koje on planira — obavesti ih Šejn. — Retko sam se u životu prevario u nekog čoveka i ne mogu, a da ne kažem da mi se Fil Neš više dopada od Majka Nevila i Linka Jansena. Sto mu gromova, da sam je na Nevilovom mestu ja bih već odavno pokušao da pobegnem iz ovog logora!

Frenči potvrdno klimnu glavom.

Ed je šerifu kazao već nekoliko puta da nešto preduzmu, ali je Nevil bio mišljenja da se ne isplati stavljati svoj život na kocku. Mislim da si u pravu, Šejne. Bolje je da se držimo Fila Neša.

— Ti si uvek bio na njegovoj strani! — ciknu Mek Kol.

— To pokazuje da Frenči bolje poznaje ljude nego ti, Mek Kole. — reče Šejn i iscrpi se.

— A, ako nije tako? — frknu Mek Kol. — U tom slučaju svi mi ćemo se naći u gadnom sosu, do đavola!

— Mi smo i ovako i onako u tom gadnom sosu — promrmlja Frenči. — Posle sukoba sa Ruizom pre nekoliko mi-

nuta, sasvim je sigurno da će taj lupež pokušati da nas sve poubija. Jednog za drugim! Polako, ali sigurno. Padaćemo kao zrele kruške. I, koliko ja poznajem Ruiza, on će ići do kraja. Sve dok i poslednji čovek ne bude zagrizao travu.

Mek Kol je ćutao. Znao je da je Frenči u pravu.

— Da li ćeš povesti sa nama šerifa i njegovog pomoćnika, Šejne? — upita Džon Dejvis.

— Pokušaću da razgovaram s njima — reče Šejn zamišljeno. — Ali, njima ništa ne treba kazati o Filu Nešu. Baš ništa, jeste li me razumeli? Jer, bojim se da bi u tom slučaju došlo do toga da se sve sruši kao kula od karata.

Svi su potvrdno klimnuli glavom.

Mek Kol je ustao sa kreveta Džona Dejvisa i uputio se prema svom ležaju. Frenči je pričvrstio i poslednji zavoj. Taj visoki čovek je ćutao ali je Šejn osetio da mu još nešto leži na srcu. Hteo je nešto da kaže.

Frenči se uspravio.

Šejn ga pogleda.

— Hajde, Frenči — promrmljao je Šejn. — Kaži već jednom šta te muči?

— Nije mi jasno kako su uspeli tebe da uhvate, Šejne — čudio se on. — Valjda si ti sam namerno hteo da tako bude, zar ne? Hteo si da te uhapsu kako bi imao priliku da ovde nešto preduzmeš, zar ne? I, siguran sam da nisi došao da oslobodiš šerifa Nevila. On stvarno nije toliko dobar i važan da bi zbog njega trebalo rizikovati život jednog čoveka. Ja znam bar hiljadu šerifa koji su bolji od njega. Zbog nečeg drugog si ti došao ovamo u ovu dolinu smrti i rizikovao da ostaneš bez glave na ramenima!

Šejn se osmehnuo i pogledao u Frenčija. Taj visoki čovek mu je odjednom postao nekako tajanstven. Bio je pametan i promućuran.

— Frenči — rekao je on. — Malopre si rekao da mi veruješ i da ćeš kao prvi krenuti prema kapiji. Molim te da me više ništa ne pitaš. To što pitaš ne mogu da ti kažem. To ne sme da sazna niko ovde. Drago mi je što sam sreo jednog tako pametnog čoveka koji ne misli samo na ono što vidi, nego i na ono što iza toga stoji. Da li bi ti krenuo sa mnom, a da ne znaš šta nas čeka?

Frenči klimnu glavom. Iserio se.

— Jasno, Šejne. Ostajemo pri onome što smo se dogovorili. Rukovali su se. Frenči je rekao još nešto, ali Šejn to nije čuo. Bol u njegovom telu je uzeo svoj danak.

Udarci biča su bili žestoki i Šejn se pitao da li će moći da izdrži te mnogobrojne rane.

Ipak, stegao je zube.

Neće moći da ga savladaju. Postavio je sebi zadatak i izvršice ga, pa makar ga to koštalo i života.

Pomislio je na ljude koje je odabrao za ovaj đavolski opasan poduhvat.

Bio je siguran da su Mek Kol, Frenči i Džon Dejvis pravi ljudi koji će mu pomoći da napadne kuću gore na bregu. Verovatno će tu biti i Fil Neš. Šerifa Nevila i njegovog zamjenika je skoro otpisao.

Mislio je na Neša. Skaut verovatno nije bio sam. Nadao se da je on u vezi sa ljudima koji su bili spremni da beže iz ove doline smrti isto tako kao i Mek Kol, Frenči i Džon Dejavis.

VI

Dahtanje iscrpljenih ljudi mešalo se sa škripanjem gvozdenih vagona. Šejn i Ed Mek Kol gurali su natovareni vagon prema izlazu iz hodnika.

Znoj je lio potocima preko njihovih tela.

Mek Kol je stalno gledao zabrinuto u Šejna. Nikako nije mogao da shvati da neko posle tolikih batina radi tako naporan posao.

Šejn nije video koliko je Mek Kol bio zabrinut. Bio je obuzet svojim mislima. U njegovoj glavi se sve uzburkalo. Dženi Pako! Rekla mu je da će biti išibana pošto se ogrešila o zakone velikog gazde. Pa zar je to moguće! Šejnu su prošli žmarci kroz celo telo.

Ispred njih se nalazio ulaz u hodnik rudnika.

Šejn je osetio kako Mek Kol teško diše.

Neka velika prilika se ukazala ispred ulaza u rudnik.

— Ruiz! — izusti Mek Kol uplašeno. — To kopile želi da iskoristi svoju šansu!

Šejn je znao šta Mek Kol time želi da kaže. Sinoć je nekoliko zatvorenika videlo kako jedna velika grupa jahača napušta Vale de Malditos. Kažu da je s njima bio i Čako Henkok i njegovi najbliži pomoćnici Vara i Ruidoza.

Ta vest je uzbudila Šejna. Pretpostavljao je da su izviđači velikog gazde otkrili malu armiju koja je, predvođena Selvinom Aštrijem htela da napadne logor u dolini prokletih.

Sada kada veliki gazda, Vara i Ruidoza nisu bili tu, Ruiz će sigurno iskoristiti šansu. Svakako da se Čako Henkoku nije dopalo to što je Hodž ubijen, ali veliki gazda je zahtevao poslušnost. Ruiz je sigurno njemu ispričao mnoge laži tako da se smrt Hodža mogla smatrati kao nešto sasvim normalno.

Mek Kol je hteo da se uspravi.

— Guraj dalje! — reče Šejn dahćući.

Približavali su se čoveku koji je stajao kao spomenik na šinama.

Bio je to Ruiz. Nije imao nameru da se pomeri ustranu.

Šejnu i Mek Kolu nije preostalo ništa drugo nego da zaustave teški vagonet.

Tek onda je Ruiz oslobodio prolaz.

Iza Šejna i Mek Kola se pojavio neki drugi stražar. On očigledno nije primetio Ruiza.

— Zašto ste stali? — riknu on. Naslonio je cevi svoje sačmarice na Šejnova leđa.

Šejn je posrnuo u stranu.

Mek Kol je priskočio i sprečio da Šejn padne.

Tek sada je stražar ugledao Ruiza. Namrštio se.

— Otkud ti ovde, Ruize? — zarežao je on. — Zar ti Vara nije rekao da nemaš šta da tražiš u rudniku?

Ruiz se prostački iscerio.

— Prepusti da to bude moja briga, Gomeze! — frknu on. — Za tebe je najbolje da se ne mešaš u ovu stvar.

Njegove reči su zvučale preteći.

Gomez sleže ramenima. Za trenutak je oklevao a zatim se okrenuo i našao u hodniku rudnika koji je bio osvetljen sa samo nekoliko petrolejskih lampi.

— Šta vi čekate, nitkovi? — upita Ruiz podrugljivo. — Ili pak hoćete da vas ja srušim?

Šejn i Mek Kol izmenjali su kratke poglede pre nego što su prišli vagonetu i naslonili se na njega.

Šejn se znojio.

Ruiz je izgleda bio odlučio da iskoristi ovu povoljnu priliku. Nikog nije bilo unaokolo ko bi ga zadržao da dokrajči svoju žrtvu.

Bleštava svetlost je zasenila Šejna. Namrštio se i skoro sasvim zatvorio oči. Oko tri koraka od sebe ugledao je ljude koji su bili spremni da preuzmu vagonet sa rudom i odguraju ga do mlina koji melje rudu.

Šejnovom oštrom oku nije izmaklo. Jedan od njih je bio Fil Neš. Jer, Meksikanci su lukavo menjali grupe kako se oni međusobno ne bi dogovarali.

— Ti, dugajlijo! — frknu Ruiz kada je vagonet već bio prošao.

Šejn se uspravio.

Primetio je da se u blizini ne nalazi nijedan stražar. Jer, logor je bio pregrađen zidom prema mestu gde se nalazio mlin za rudu. Oдавde se nije mogla videti kuća od kamena tamo na bregu.

Neš i ostala dva zatvorenika su stajali kao da su od kamena. Kruti i ukočeni. Samo je Nešovo lice bilo namršteno.

Ruizov bič preseče vazduh.

Ovog puta je opet promašio. Koža je pogodila vagonet.

Neš i ostala dvojica su se munjevito sagnuli.

Šejn još nije bio umakao kada je Neš dao znak ostaloj dvojici. Naravno, tajno da se to ne primeti.

Ruiz je imao oštar instinkt. On je odmah primetio pokrete momaka ispred sebe. Zapretio im je, a u isto vreme se u njegovoj ruci stvorio revolver.

Neš i ostala dvojica zatvorenika su držali kamenje u svojim rukama.

— Zar si ti poludeo, Neš? — ciknu Meksikanac ljutito. — Bacite kamenje ili ću vas ovog trenutka upucati!

— Ne možeš nas trojicu upucati odjednom. I tize — odvrati Neš. — Ako upucaš jednog od nas ostala dvojica će priskočiti i zadaviće te. Istog trenutka bićeš na onom svetu. Ruize! Zato ti preporučujem da budeš pametan!

Ruiz se trgao.

Ugledao je mrka lica Šejna i Mek Kola koji je držao veliki komad rude u ruci.

Ruiz kao da nije verovao svojim očima. Na kraju krajeva, nije baš lako odlučiti se da se žrtvuje svoj život. Ipak, podigao je bič i uputio opasnu kožu prema Nešu.

Neš se bacio ustranu. Istovremeno je bacio komad kame-
na iz svoje ruke prema Meksikancu. Promašio je.

Ljudi pored njega su pojurili na Meksikanca.

Ruiz je riknuo kao ranjeni bik.

Mahao je divlje bičem, a ispalio je i četiri hica iz svog
revolvera.

Šejn je već leteo kroz vazduh. Glavom je udario snaž-
nog čoveka i izbacio ga iz ravnoteže.

Ruiz je pokušao da udari Šejna. Nije uspeo i njih dvo-
jica su zajedno pali na zemlju.

Šejn kao da je izgubio dah. Čuo je prodorne glasove, a
zatim ga je neko podigao sa Ruiza.

Ugledao je kako je leva ruka Meksikanca klonula.

Šejn je zamahnuo i pogodio Ruizovu ruku. Udarac biča
i pucanj. Kugla je prohujala pored Neša koji je stajao pored
Meksikanca na podu.

Neš je pritrčao i vrhom čizme izbio Meksikancu revolver
iz ruke.

Mada je bilo jako toplo Šejnu je bilo hladno oko srca
kada je pogledao u cevi sačmarice.

Jedan od stražara prišao je zatvorenicima koji su se obra-
ćunavali sa Ruizom.

— Mrtvi, obojica!

Meksikanac pogleda Ruiza. Taj nitkov koji je ubio dvo-
jicu Amerikanaca sada je teško dahtao. Posrtao je dok je us-
tajao.

Drugi stražar se pojavio iz rudnika. Bio je to onaj koga
je Ruiz nazvao Gomez.

— Do đavola! — opsova on. — Ja sam i pretpostavljao
da će se tako nešto dogoditi. — Ruiz je izgubio pamet. Čak
ni veliki gazda ne ubija toliko Amerikanaca kao Ruiz.

Ostali su ćutali. Izgleda da su se bojali Ruiza.

Ruiz je za trenutak odmerio pogledom Šejna, Mek Kola
i Neša. Namršio se.

Odjednom se okrenuo na drugu stranu i otišao. Nije mi-
slio na to da ponesse svoj bič i svoj revolver. Jedan od stra-
žara se sagnuo i podigao ih.

— Nazad u rudnik vi gringo-psi! — naredio je Gomez.

Šejn i Mek Kol su krenuli kroz hodnik. Nešu je naređe-
no da krene za njima. O mrtvim ljudima će se postarati sa-
mi Meksikanci. Kada se Šejn okrenuo primetio je kako tela
poginulih stavlja u jedan vagonet.

— Do vraga! — rekao je Fil Neš tihim glasom. — Još
nam je ovo nedostajalo! Moramo se večeras dogovoriti, Šej-
ne.

Više nije mogao da kaže jer se iza njih pojavio Gomez.
Izraz tamnih očiju Meksikanca nije slutio ništa dobro.

*

Šejna je bolela svaka koščica u telu. Ovaj dan je bio
pravi pakao za njega.

Gomez i njegova kompanija su ga uzeli na zub. Sigurno
su znali da će on preduzeti nešto opasno protiv njih i da će
biti vođa pobune protiv Meksikanaca.

Šejn je sada bio sam u šatoru. Niko ga neće ometati sa šerifom Nevilom i Filom Nešom. O tome će se pobrinuti Mek Kol i ostali.

Napolju je pao mrak. Još su zatvorenici mogli da ostanu van šatora, a posle sat vremena svako će morati da leži na svom krevetu.

Šejn je mislio na Mek Kola i ostale ljude u ovom šatoru. Sa svih strana je primetio poglede koji su bili upereni u njega. Da li je to bila neka vrsta podrške ili pak znaci iscrpljenosti?

Znao je dobro da neko sme da jede samo ono što je dobio za sebe lično.

Ljudi koji nisu mogli da pojedu svoj obrok, proglašavani su da su bolesni. Odvajali su ih od ostalih da bi se izbegla neka zaraza.

Te večeri Šejn nije uzeo svoj obrok. Ipak, ostali zatvorenici su izdvojili iz svojih porcija za njega.

Tek kod petog pokušaja Šejn je uspeo da prođe kroz hodnik, a da ne padne. Kosti su ga još uvek bolele. Ipak, osećao je kako mu se snaga vraća.

Ta snaga mu je bila jako potrebna da bi idućeg dana mogao da se nosi sa moćnim neprijateljem.

Šejn je dobro znao da će nitkov Ruiz vrlo brzo da se oporavi od šoka koji je doživeo. Očekivao je samo to da će Ruiz sačekati neku povoljnu priliku da ga kasnije upuca.

Izvadio je jednu bocu viskija koji nije baš tako loše mirisao. Sam bog će znati otkud je Frenči nabavio tu vatrenu vodicu. Šejnu je bilo jasno da se u kampu nalazi sve što ti duša želi, jedino se nije znalo odakle se to sve nabavlja.

Povukao je jedan mali gutljaj. Viski je ugrijao njegovo grlo, a nekoliko trenutaka kasnije osetio je olakšanje. Drhtanje u njegovim nogama je malo popustilo.

Okrenuo se kada je čuo tihi zvuk na ulazu u šator.

Odmah je poznao šerifa Nevila, njegovu glatko začešljanu kosu i obrijano lice.

Nevil je razrogačio oči kada je ugledao Šejna.

Polako je prilazio bliže.

Klimnuo je glavom Šejnu i promrmljao:

— Mislio sam da nećeš više moći da ustameš, Šejne.

Šejn se iscerio.

— Tako nešto ne može da me uništi, šerife — odvrati on mada mu u duši nije bilo tako.

— Da ipak sednemo, Šejne — rekao je on prigušenim glasom. — Da počnemo od onoga što je najvažnije. Zašto si ti hteo da razgovaraš sa mnom? Da ti nije pala na pamet neka nova ideja kako da se pobjeđe iz doline?

Šejn klimnu glavom.

— Zato sam i hteo da razgovaram s tobom, Nevile — promrmlja on. — Našao sam čoveka koji je pripremio sve za bekstvo i odabrao sam još nekoliko ljudi koji su spremni da se usude i pokušaju da se domognu slobode.

Šerif je trljao čelo. Izgleda da mu se Šejnov predlog nije dopao. On je mislio da Šejn ima već neki pripremljeni plan da umaknu oдавде.

— A ko je taj čovek? — upita on oštrim glasom.

— Ubrzo ćeš ga upoznati, šerife. Mi nemamo drugog izbora nego da budemo jedinstveni.

Majk Nevil je nakrivio glavu.

— Ti si jedan žilav čovek, Šejne — rekao je on tiho. — Ali, zar to bekstvo preko granice nije suviše veliki залогaj čak i za tebe?

Šejn je slegao ramenima.

— Tako sam se odlučio i povratka nema — odvrati Šejn mirno. — Samo sam hteo da utvrdim da li se ti slažeš da ja komandujem tim ljudima, šerife. Uostalom, ja imam ovlašćenje guvernera.

Šerif razvuče lice. Hteo je da odgovori nešto oštro, ali tog trenutka čuo se neki šum na zadnjoj strani šatora.

Obojica su okrenuli glavu na tu stranu.

Šejn je znao da je Ed Mek Kol tamo ostavio pokrivena kola, naravno bez konja, tako da je čovek mogao komotno da se provuče ispod njih.

Pojavio se Fil Neš.

Šerif Nevil je prepoznao skauta čim se uspravio.

Odmah je skočio sa kreveta na kome je sedeo i okrenuo se na drugu stranu.

— Ti si lud, Šejne! — viknu on. — Znaš li ti s kim si se upustio u takav poduhvat? Bolje da si sve odmah ispričao Ruizu.

Šejn nije obraćao pažnju na to što je Nevil rekao već je pogledao Fila Neša.

Skautu se moglo videti po licu kakve se misli roje u njegovoj glavi.

Bio je to odlučujući trenutak.

Ako namerava da pobegne iz doline prokletih, a Nevil i ostali ljudi potere pokušaju da ga upucaju zbog izdaje, onda je sve izgubljeno. U tom slučaju Neš neće bežati zajedno sa Nevilom.

Sekunde su prolazile. Čulo se teško disanje šerifa.

Onda im se približio Fil Neš.

Šejn je odahnuo. On je video odlučnost na njegovom licu ali i zamišljen pogled njegovih očiju.

Stao je ispred Šejna. Šerifa nije ni pogledao.

— Zdravo, Šejne — reče on promuklim glasom u kome nije mogla da se sakrije nesigurnost. — Čini mi se da ceo kamp već zna za naš dogovor.

Šejn odmahnu glavom i osmehnu se.

Šerif Majk Nevil je reagovao žestoko. Uhvatio je Šejnovu ruku i stegao je. Šejn je mogao da krikne od bola ali je stisnuo usne i ćutao.

— Ti ne možeš verovati Nešu, do đavola! — frknu Nevil. — Nemoj u njegovom prisustvu reći nijednu reč. Inače će on...

Zastao je. Izgleda da je tek sada shvatio da je Fil Neš tu. Zar Šejn nije rekao da je našao čoveka koji je pripremio sve za bekstvo?

— Meksikanci će nas zbog toga išibati do smrti — nas-

tavio je šerif tihim glasom. — A u tu zamku si nas namamio ti, Šejne.

Fil Neš je besno stegao usne. Izgleda da je nameravao da se vrati natrag.

Šejn klimnu glavom prema njemu.

— Sedi, Neš — reče on tiho. — A sedi i ti, šerife!

Njegov glas je bio strog.

Nevil je hteo da protestuje, ali je ipak zavrteo glavom i seo na drugi kraj Šejnovog kreveta.

Šejn se obratio Nešu.

— Nisam smeo da ti kažem pri našem prvom susretu zašto sam ovde, Neš — reče on. — Imam službeni nalog guvernera da oslobodim šerifa Nevila i ljude iz njegove potere. Dozvolio sam da me uhvate kako bih dospeo ovamo.

Fil Neš je neprestano gledao u njega i Šejn je imao utisak da je ovaj momak to i pretpostavljao.

— Koliko ljudi imaš, Neš? — upitao je.

— Nijednog — odvrati skaut. — Bili smo trojica. Međutim, Ruiz je danas popodne upucao dvojicu. To su bili Gentry i Melou. I, ubio ih je zbog tebe.

Šejn je teško disao.

— Ja imam tri čoveka koji su spremni da beže sa nama — promrmlja on. — To su Ed Mek Kol i Frenči iz tvoje potere, a i Džon Dejvis, jedan mladi kauboj koga su doveli ovamo zajedno kada i mene. Koga ćeš ti povesti, Nevile?

Šerif je izgledao tako kao da sanja neki ružan san. On je još uvek odmahivao glavom i bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da bi shvatio Šejново pitanje.

— Pomoćnika Jansena — izusti on najzad.

Šejnu nije promaklo da se Neš trgao. Ipak, on nije rekao ništa.

— Slažem se — potvrdi Šejn tihim glasom. — Onda nas ima sedam. Bekstvo treba da usledi što pre. Neš, možeš li da središ sve da to bude iduće noći?

Fil Neš klimnu glavom.

— Do đavola, pa ja još ne znam kako će bekstvo da se izvede — ciknuo je on. — Ako vi mislite da to izvedete sa sedmoricom ljudi, možete odmah da zaboravite mene i Jansena! — viknu šerif i skoči sa kreveta. — Protiv stražara je to malo.

Šejn mahnu rukom.

— Ne uzbuđuj se, šerife — kazao je on. — Ti možeš Nešu nešto da zameriš, ali ne i to da je glupak ili samoubica, zar ne?

Nevil je odlučno odmahnuo glavom.

— Ne krećem s vama dok ne saznam kako će se to izvesti! — mumlao je on.

Šejn pogleda u Neša.

Skaut je drhtao od besa.

Šejn ga je razumeo. Jer, ako sada oda plan bekstva, nalaziće se u Nevilovoj ruci.

— Morao bi da mu kažeš, Neš — predložio je Šejn. —

Mi se svi nalazimo u istom položaju. Uspeh ili propast, trećeg nema.

— Dobro! — izusti Fil Neš i pogleda ljutito u šerifa. — Ja, Gentri i Malou napravili smo jedan tunel koji vodi ispod ograde.

Šejn nije bio iznenađen. On je znao da je to jedina mogućnost da se pokuša uspešno bekstvo iz logora.

— Tunel! — prošaputa Nevil. — A šta će nam to pomoći? Kada se budemo izvukli iz rupe Meksikanci će nas upucati kao zečeve. Ili pak mislite da će nas oni smatrati krivicama samo zato što se nalazimo s druge strane ograde?

Šejn je gledao u Fila Neša. Nestrpljivo je čekao šta će Fil odgovoriti. On sam je već bio napravio plan kako će se nastaviti njihovo bekstvo pošto napuste logor. Svima njima je bilo jasno. Ako bekstvo bude otkriveno još u toku noći neće imati više nikakve šanse da umaknu bandolerosima velikog gazde Henkoka.

— Izlaz iz tunela sakriven je između stena — objasni Neš. — Dakle, neće nas videti kada budemo izmyleli iz rupe.

Šejn je posmatrao Nevila sa strane.

Šerif se uplašio, to se moglo jasno primetiti. Bojao se za svoj život i verovatno je sada razmišljao o tome da li taj rizik nije bio suviše veliki za njega.

— Moramo se odlučiti na taj korak, šerife — šaputao je Šejn. — Guverner to i očekuje od tebe!

Nevil se trgao. Ustao je.

— Dobro — reče on promuklim glasom. — Odlučio sam se. Pristajem. Dakle, sutra preko noći. Kada? I, gde da se sastanemo?

Šejn je pogledao u Neša.

Skaut se zamislio.

— Pola sata posle ponoći — rekao je on tiho. — Čekajte iza ovog šatora. To je mesto koje stražari ne vide dobro.

Nevil je shvatio da Fil Neš ne želi da mu oda mesto gde se nalazi tunel. Klimnuo je glavom.

— Dobro! — reče on. — Neka bude tako kako smo se dogovorili, momci.

Šejn klimnu glavom.

Šerif se okrenuo na drugu stranu. Pošao je dugačkim koracima prema izlazu iz šatora.

Podigao je šatorsko krilo.

Nekoliko muškaraca su stajali ispred njega.

Šejn je odmah primetio Mek Kola i Frenčija koji su za džesi platno da prođe šerif.

Mek Kol je promolio glavu unutra, ali mu je Šejn dao znak da malo pričeka, jer je želeo još malo da ostane nasamo sa Filom Nešom.

Fil Neš uzdahnu.

— Sto mu gromova, Šejne! — kazao je on. — Da sam znao da ćeš ti i šerifa Nevila povesti!

Šejn ga je prekinuo kratkim pokretom ruke.

— Nema nikakvog smisla da sada jadikujemo nad tim, Neš — odgovori on tiho. — Mi možemo da se nadamo da Ruiz neće biti sutra tako lud kao dosad.

— Ja ću u svakom slučaju iduće noći bežati! — reče Neš odlučno. — Da li ćeš ti u to vreme spavati ili ne, mene to ne interesuje.

— Sve je u redu, Neš — smirivao ga je Šejn. — Ja se samo nadam da će nam ovo uspeti.

Neš se namršti.

— Imam još jedno pitanje, Neš — reče Šejn.

Skaut ga pogleda.

— Da! — reče on kratko.

Šejn nasloni ruku na čelo.

— Ti znaš da nema nikakvog smisla jednostavno preko noći pobeći kroz tunel — promrmlja on. — A šta onda? Bez konja i oružja mi smo jednostavno izgubljeni. Kakve tu imaš planove?

Neš je ćutao.

Šejn se nagnuo napred.

— Sada me slušaj, Neš — kazao je on ozbiljnim glasom.

— Ti možda misliš da je to nezgodna stvar što si baš meni otkrio neke delove tvoga plana. Ali, eto tako se dogodilo. Da nisam upoznao tebe izmislio bih nešto drugo. A sada, mi smo zajedno i nema povratka ni za jednog od nas dvojice. Ako se u sutrašnjoj noći nađemo zajedno onda ti jedna stvar mora biti jasna. Komandu nad tom grupom preuzimam ja i niko drugi.

Neš ga pogleda.

— A šerif Nevil?

— To sam isto rekao i njemu.

— I, on je to prihvatio?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Ja imam ovlašćenje od guvernera, Neš — objasni mu Šejn polako. — Protiv toga Nevil ne može ništa.

— Dobro — promrmlja Neš. — A šta ti nameravaš da uradimo kada se izvučemo iz rupe? Šta ćemo i kako ćemo dalje?

Šejn kao da nije čuo njegovo pitanje.

— File, ko se još nalazi u kamenoj kući Čako Henkoka gore na bregu? — upita on.

Neš ga je zbunjeno gledao. A zatim je preko njegovog mršavog lica prešla senka. Osmeh.

— Dve otete žene i nekoliko sluškinja — odgovorio je on posle nekoliko trenutaka.

Šejn je obrisao rukom čelo.

— A znaš li gde se nalaze stražari?

— U nekoliko baraka iza brega. Možda bi bilo dobro da prvo pogledaš tu kuću od kamena!

— Dobro — reče Šejn. — Prema tvom osmehu vidim da ćeš mi biti dobar saradnik i da želiš ono isto što i ja.

Neš je vrteo glavom.

— Postoji jedna jedina mogućnost — reče on tiho. — Samo ako uhvatimo velikog gazdu Čako Henkoka možemo da se domognemo municije, oružja i konja.

— Ako je stražarima stalo do života Henkoka!

Fil Neš je slegao ramenima.

— Nisam siguran da li Vara ili Ruidoza imaju neke na-

mere ako mi uzmemo velikog gazdu kao taoca. Možda neko od njih dvojice želi da preuzme vlast!

Ćutao 'e izvesno vreme a onda nastavio da govori.

— Ako se veliki gazda ne vrati do sutra moraćemo da se zadovoljimo time da otmemo jednu ženu. Čuo sam da je Čako Henkok lud za njom. On je ubio jednog čoveka samo zato što je rekao nešto loše o njoj.

— Na koliko Meksikanaca možemo da računamo?

Neš je slegnuo ramenima.

— Ako se veliki gazda ne vrati, u logoru može biti najviše 40 ljudi.

Šejn klimnu glavom.

— To ne zvuči loše, Neš — kazao je on. — Stvar bi za tebe bila kritična da si pokušao to da izvedeš samo sa dva čoveka. Da li ti je to jasno?

— Sigurno, Šejne — odvrati Neš mirno. — To je bio i razlog zašto sam razgovarao s tobom. Dopalo mi se to kako si se ti ponašao prema Ruizu.

Šejn se osmehnuo.

— Ti znaš da sam sada u tvojim i Nevilovim rukama pošto sam odao svoj plan — nastavio je Neš. — Mislim da bi i ti trebalo da budeš pošten i da mi kažeš pravu istinu o tome šta nameravaš.

Šejn je podigao glavu i pogledao u Neša. On je još od prvog susreta primetio da Neš ima bistru glavu. Njemu je bilo jasno da šerif Majk Nevil i njegov pomoćnik nisu glavni razlog zašto je guverner rizikovao toliko da za njih izgubi jednog čoveka koji vredi više od deset šerifa kao što je Nevil.

Znači, Neš je zaključio da iza toga stoji nešto drugo. I nije se prevario.

— Kako to misliš, Neš?

Neš se počeo iza uha.

— Ne verujem da si ti došao da oslobodiš tog priprostog Nevila zato što je to naredio guverner — reče on. — Šejne, to mogu biti samo priče za malu decu. Ti si došao s nekom drugom namerom. Zato mislim da je pošteno da igraš otvorenih karata.

Šejn je gledao u skauta.

Bilo mu je jasno da ne može izbegavati onaj pravi odgovor. Jer, Fil Neš nije bio takav tip čoveka kao Frenči koga je trebalo samo pozvati.

Šejn klimnu glavom.

— Dobro, Neš — prošaputa on ozbiljnim glasom. — Moraš mi obećati da nikom na ovom svetu nećeš reći ono što ću ja tebi kazati. Niko to ni za živu glavu ne sme saznati. Razumeš?

— Razumeo sam te dobro, Šejne.

— Ja treba da oslobodim one dve žene koje Čako Henkok drži gore u svojoj kući na bregu kao taoce i da ih vratim natrag u Nogales — rekao je Šejn tiho.

Neš se isceri.

— Pa to je jedan samoubilački put do granice — promrmlja on. — Ako sa sobom povedemo i te dve žene, onda

su naše šanse da uspemo minimalne. Uz to te još jednom opominjem da ćeš imati velikih nepravilnosti sa Nevilom.

— A ti?

Neš je podigao ramena, a zatim ih spustio. Međutim, Šejnu je bilo jasno da skaut razmišlja.

Ipak, pre nego što je mogao bilo šta da pita, Fil Neš se okrenuo na drugu stranu i otišao.

Šejn ga je otpratio pogledom. Njegove misli su se stalno okretale oko toga šta se sve može dogoditi iduće noći.

Razmišljao je.

Samo da taj đavolski Ruiz nešto ne nanjuši!

Njegov nalog je glasio:

Da Čako Henkoka uhapsi. To sada zaista nije bilo moguće. Jer, najpre je trebalo osloboditi Viki i Belindu Henkok i vratiti ih u Nogales. A zatim će se on vratiti i rasturiti bandu velikog gazde.

— I ti ćeš platiti ceh, Ruize — promrmlja on.

VII

Šejn se prilepio za zemlju i prestao da diše.

Koraci stražara u logoru žena jasno su mogli da se čuju u tihoj noći. A zatim je ugledao senku stražara ispred barake.

Ukazale su se konture širokog sombrera.

Meksikanac je zastao. Slaba vatra osvetlila je za trenu-tak njegovo lice. Nešto kasnije zapalio je cigaretu.

Šejn se nije ni mrdnuo. Gledao je onamo gde je sevnula vatra. Jasno su mogle da se vide senke stražara na jednostavnim daskama.

Znoj se slivao niz Šejnovo lice i potiljak.

Šta to treba da znači? Taj stražar ispred barake gde su se nalazile žene kao da se ukopao i nije hteo da se mrdne.

Bilo je prošlo pola sata pre ponoći i ako je Šejn mislio da izvede svoj smeli poduhvat morao je što pre nešto da preduzme.

Okrenuo je glavu i pogledao u šatore iza sebe. Niko od onih koji su se usudili da krenu sa Filom Nešom nije znao šta on namerava. Baš nikom od njih nije o ovome rekao ni reč. Verovatno bi ga sprečili da se upusti u tako rizičan poduhvat.

Stražar je ponovo uzeo svoju sačmaricu u ruke.

Šejn je odahnuo kada je čovek nestao iza barake. Koraci su se udaljavali.

Nije dugo oklevao. Podigao je žičanu ogradu visoko.

Već popodne toga dana on je otkrio da tu postoji jedan otvor kroz koji se moglo proći.

Osetio je prašinu u ustima. Uvijajući se, prošao je ispod ograde. Na svu sreću svetlost vatre nije dopirala do tog mesta.

Šejn je puzio prema dugačkoj baraci u kojoj je bio već dva puta. Razmišljao je o glasinama koje su se širile unao-kolo.

Taj prokleti Ruiz koga ljudi ceo dan nisu videli izgleda da je šibao neku ženu svojim đavorski opasnim bičem.

Ime te žene se nije znalo, ali nije bilo sumnje da je nje-gova žrtva ovog dana bila Dženi Pako.

Šejn je bio svestan toga koliko je rizikovao. Ali, on jed-nostavno nije mogao drukčije da uradi.

Njena slika lebdela je pred Šejnovim očima i morao je makar da pokuša da je spasi iz ovog pakla.

Šejn je stigao do barake i uspravio se u senci zgrade.

Srce mu je ubrzano kucalo. Udahnuo je nekoliko puta duboko vazduh, otvorio oprezno vrata i ušao unutra.

Naslonio se na vrata i pokušao da malo privikne oči na tamu.

Tiho disanje se jasno čulo.

Šejn je krenuo.

Međutim, teško je bilo raspoznati sobe u tami i Šejn je polako išao napred pipajući rukama sve dok nije stigao do četvrtih vrata na desnoj strani.

Njegova ruka se naslonila na kvaku i vrata su uskoro bila lagano otvorena.

Kroz prozor se moglo nešto malo videti, jer je odsjaj logorske vatre prodirao kroz zatvorene prozore i donekle os-vetljavao prostoriju.

Neko je dahtao.

— Ne! — prošaputa neki ženski glas.

Šejnu je bilo potrebno samo još dva koraka pa da se nađe pored te nežne, krhke Dženi.

Stavio joj je ruku na usta.

— Čuti, mala! — šaputao je on. — Da nisi pisnula, Dže-ni, lepa moja! Pa to sam ja, Šejn. Hoću da te odvedem iz ovog pakla!

Osetio je kako je počela da drhti.

Morala je da se nasloni na ivicu kreveta da ne bi pala.

Šejn je hteo da je prihvati u svoje naručje.

Istog trenutka čuo je laganе korake u hodniku. Okrenuo se na stranu.

Nije se videlo ništa. Samo je neki čovek dahtao.

Šejn je nežno vratio onesvešćenu Dženi natrag na njen krevet. Nekako instinktivno je odigao svoju levicu uvis.

Koža biča zviznu kroz vazduh.

Šejn se nije usudio da krikne. Jer, bio je đavolski žes-toko udaren po ruci.

Uprkos bolova on je svojom desnicom munjevito zgra-bio kožu biča i povukao je snažno.

Osetio je kako se Meksikanac baca ustranu.

Bojurio je napred i udario svom snagom koja mu je još bila preostala.

Osetio je bol u svim svojim kostima. Levom rukom je uhvatio nitkova. Osetio je tkaninu pod prstima.

Ispred njega se našla Ruizova lobanja.

Šejn nije oklevao. Odmah je zamahnuo i udario ponovo.

Samo nekoliko sekundi kasnije Ruiz se preselio u car-stvo snova. Šejn je imao muke da teško telo spusti na zem-lju. Morao je to da uradi polako da ne bi izazvao buku.

Osetio je dršku noža koja je virila iz Ruizovog pojasa. Već sledećeg trenutka to opasno oružje našlo se u njegovoj ruci.

Na vratima se opet čuo neki šum. Kao da je nešto metalno očešalo vrata.

Šejn se trgao.

Moram umaći, pomisli on.

Ruiz, izgleda, nije bio sam.

Šejn je svakog trenutka očekivao pucanj koji će ugastiti njegov život.

Umesto toga čuo je neki potmuli udarac, uzdah i odjek pada nekog teškog predmeta na zemlju.

Stajao je kao omađijan.

— Šta čekaš, Šejne, do đavola! — čuo se neki piskavi, prodoran glas.

— Put pod noge Šejne! Gubi se odavde!

Šejn se nije pomerio. Po akcentu je odmah primetio da je to neki Meksikanac koji je želeo da mu pomogne.

— Ko si ti? — upita Šejn tiho.

— Ja sam Aštrijev čovek. Ti si lud kada si se usudio da dođeš ovamo. Ruiz je samo to čekao. Devojka nije važna. Beži brzo! Ostali te već čekaju!

Šejn je izgledao tako kao da ga je malj pogodio u glavu.

Ako on zna nešto o tome, sigurno ima njih još više u logoru.

Jedna ruka ga je uhvatila za rame i okrenula ga na drugu stranu.

— Por dios! — ciknu on. — Trebalo bi da te predam velikom gazdi, gringo.

Bio je to neki Meksikanac.

Šejn se otrgao. Sagnuo se i požurio prema krevetu i podigao nežno Dženi koja je još uvek bila u nesvesti.

— Ostavi je! — frknu Meksikanac.

— Ne idem bez nje! — odvratio je Šejn odlučno.

Čovek je stenjao. Izvesno vreme je stajao, a zatim gurnuo visokog Šejna kroz vrata.

Meksikanac je krenuo za njim. Zatvorio je vrata za sobom. U jednom trenutku je promolio glavu kroz otvor.

— Ti ćeš nas sve dovesti pod vešala, gringo! — ciknu on.

Šejn ga nije slušao. Teret u svojim rukama jedva da je i osećao. Najviše od svega bilo mu je stalo da ne sme ostaviti Dženi ovde u dolini. Znao je da je to jedina šansa devojke da ostane u životu.

*

Šejn je oprezno osluškivao svaki šum dok je stajao u senci između dva šatora. Prsti njegove desnice grčevito su stezali dršku noža koji je uzeo od Ruiza. Čuo je neke lake korake iza šatora.

Trgao se kad je čuo stenjanje pored svojih nogu.

Dženi Pako se probudila iz nesvesti i počela da se kreće.

Šejn je stavio svoju levu ruku na njeno rame i gurnuo je da ponovo legne na zemlju.

Jedna senka se pojavila pored šatora.

Šejn je spremio nož. Ali, u poslednjem trenutku prepoznao je Fila Neša.

I skaut je prepoznao Šejna.

— Do đavola! — frknu on. — Pa šta je sada ovo? — upitao je i pokazao rukom Dženi Pako. Bio je jako iznenađen. — Šta ovo treba da znači, Šejne?

— Povešćemo je sa sobom, Neš — odgovori Šejn promuklim glasom. Mahnuo je rukom Nešu da čuti. — Niko nije primetio da sam je odneo iz logora. Da li su ostali spremni?

Neš klimnu glavom.

— To mi se ne dopada, Šejne. Mi moramo biti spremni na to da se može dogoditi ono najgore i da...

— Zaboravi to, Neš! — reče Šejn odlučno. — Ja ću je povesti sa nama. Bez nje ne idem. A sada, pokaži mi ulaz u tvoj tunel! A zatim se pobrini o ostalima.

Neš se za trenutak kolebao a zatim se uspravio.

Šejn je podigao Dženi. Nežno i pažljivo.

Ona je htela da hoda, ali on ju je ponovo uzeo u naručje.

Neš je načinio samo nekoliko koraka. Na zadnjoj strani šatora, u kome je bio smešten, on je kleknuo i ubrzo nestao ispod poda koji je bio visok oko jednu stopu.

Šejn je spustio Dženi i pokazao joj da puži za Nešom. Zatim je i on krenuo za njom.

A onda, iznenađenje. Dženi više nije bila tu ispred njega.

Šejn je mahao rukama. Ispred njega se nalazila neka rupa. Bez mnogo razmišljanja sišao je dole u veliki otvor. Sta bi to sada trebalo da znači?

Tvrde šape Fila Neša su ga uhvatile i povukle ga još dublje u rupu. Bila je tu i Dženi. Šejn je odahnuo.

Bez obzira na opasnost Šejnove misli su se vratile na momente kada je naišao na Meksikanca koji mu je spasio život. Ko li je taj čovek?

Šejn je bio siguran da je tako dobro vezao Ruiza i zapuštao mu uši da taj nitkov neće moći pre svanuća da opomene nikoga.

Osetio je grubo sukno od lana. Nešto ga je vodilo dalje.

Nekoliko sekundi kasnije kresnula je šibica. Ugledali su sada prostoriju veličine otprilike dva puta dva metra. Tavanica je bila niska. Mogli su u njoj da stoje samo ako se sagnu. Neš je upalio sveću. Šejn je odmah primetio da ova pećina nije bila izgrađena tako skoro.

Fil Neš se iscerio.

— Eto vidiš, Šejne — rekao je on. — Ovu pećinu sam otkrio sasvim slučajno. Postoji i jedan hodnik koji vodi baš ispod ženskog kampa. Da njega nije bilo mi ne bismo znali šta ćemo sa tolikom zemljom koju smo iskopali iz našeg tunela. Čekajte ovde! Za koji minut vraćam se sa ostalima.

Pre nego što je Šejn mogao išta da kaže Neš je već nes-

tao brzo iza lanenih džakova. Skaut je prethodno stavio sveću u ruke devojke.

Šejn se zagledao u razrogačene oči devojke. Tek sada je primetio da krv curi iz njegove ruke. Bila je to posledica udarca biča.

Dženi je počela da jeca.

Šejn joj je uzeo sveću i svoju desnu ruku naslonio na njeno rame.

— Ruiz? — upita on kratko. — Mučio te, zar ne?

Dženi potvrdno klimnu glavom. Video je da ona želi da kaže još nešto, ali je ćutala. Šejn ju je zagrlio. Njene oči napunile su se suzama.

Iza lanenih džakova se čulo neko šuškanje.

Pojavili su se Frenči i Mek Kol. Ušli su u uzanu pećinu.

Iznenađili su se i huknuli kada su videli devojku.

Ušli su i ostali. Šejn je ugledao izobličeno lice Majka Nevila. Iza njega su se pojavili Link Jansen i Džon Dejvis. Poslednji je u pećinu ušao Fil Neš.

— Šta... — promucuo je Nevil kada je ugledao devojku.

Fil Neš ga je gurnuo u stranu.

— Ćuti, Nevile! — frknu on. — Kada se nađemo u Arizona onda tek možeš da nam puniš uši tvojim pričama. Sada imamo važnijeg posla nego tebe da slušamo.

On se zavukao u crnu rupu na drugoj strani pećine. Prolaz je bio tako uzan da se moralo puziti.

Šejn je povukao Dženi za sobom. Ona je još uvek drhtala, ali se kretala brzo napred.

Unutra je bilo zagušljivo.

Šejn je bio zabrinut. Šta će se desiti kada budu izašli i da li taj tunel može da se sruši i zatrpa ih? Iza sebe je čuo dahtanje Nevila.

Ponegde je tunel bio toliko uzan da su morali da se uvičaju kao zmijske da bi se provukli. Dženi je bila dosta odmakla ispred njega.

Učinilo mu se da je puzao skoro celu milju kada je odjednom osetio svež vazduh. Njegova ruka napipala je nago stopalo Dženi Pako.

— Uspeli smo! — prošaputao je Fil Neš.

Dženi je puzila dalje. Odjednom je Šejn osetio da devojke više nema ispred njega. Udario je glavom u zid.

Jedna ruka mu se pružila negde odozgo. Prihvatio ju je.

Bio je to Fil Neš koji mu je pomogao da se izvuce iz ove rupe.

— Nemoj se uspravljati! — ciknu Neš.

Šejn se pomerio ustranu.

Ostali ljudi su polako i oprezno izlazili iz jame.

Logor je ostao za njima.

— Ali, da li to nešto znači? Nije to sve!

Šejn se okrenuo.

Jasno je video kako izgleda ta kuća gore na bregu.

Čuo je ubrzano dahtanje pored sebe i odmah je primetio prestrašeno lice šerifa Nevila.

Tog trenutka bilo mu je jasno da ovo bekstvo iz logora

smrti nije bio kraj već početak paklenih muka koje su ih tek očekivale.

Put kroz pakao! To je bila prava reč za ono što ih očekuje.

Šerif Nevil je povukao za ruku Šejna.

Šejn zamalo nije kriknuo, jer je Nevil dodirnuo baš ono mesto gde se nalazila sveža rana na njegovoj levoj ruci.

Neš se odmah stvorio pored šerifa.

— Ja ću te ovog trenutka upucati ako se ne smiriš, Nevile! — rekao je on tiho.

— Vi ste svi ljudi! — odvrati Nevil dahćući. — Sa ženama ne možemo da odmaknemo ni pet milja odavde. Sigurnije je da mi odjašemo, a da dame negde sakrijemo i da kasnije dođemo po njih.

Šejn je još jednom zagledao oštre ivice Ruizovog noža koje su se blistale na mesečini.

— Oslobodićemo žene, Nevile — rekao je on promuklim glasom. — A, ako se tebi to ne dopada, onda kaži!

Šerif je žestoko trljao grkljan. Ugledao je Šejnov nož i više se nije usudio da izusti nijednu reč.

— Ti ideš kao prvi napred, Neš! — reče Šejn. — Ako ne uspemo da sredimo stražare u kući onda smo propali.

Fil Neš je klimnuo glavom. On se sagnuo i ubrzo nestao iza stena.

Iznenada se pored Šejna našao Džon Dejvis. Mladić je drhtao od uzbuđenja.

— Šta još čekaš, Šejne? — prošaputao je on.

Šejn mu nije ništa odgovorio. Mahnuo je rukom prema visokom Frenčiju.

— Pazi na Dženi, Frenči! — naredio mu je on. — Čekaj dok se mi ne pojavimo sa ženama iz kamene kuće. Ukoliko nešto ne bude išlo kako treba, onda natrag kroz hodnik rudnika u logor! Da li ti je sve jasno?

Čovek je klimnuo glavom.

Šejn je krenuo. Jer, Majk Nevil i njegov pomoćnik Linik Jansen krenuli su da prate Neša.

Džon Dejvis nije dugo oklevao. Odmah je pošao.

Šejn je dao znak Mek Kolu.

Zatim su se njih dvojica skoro nečujno uputili prema kamenju kući na bregu.

Šejnu se učinilo da je čuo rzanje nekog konja. Životinja je morala biti sasvim blizu. Zastao je i oslušnuo, međutim više nije čuo ništa.

Ostali očigledno nisu ništa primetili. Oni su sada prešli i poslednje jarde teškog puta i naslonili se na zid stene koju mesečina nije osvetljavala.

Šejnove misli vratile su se ponovo u logor.

Da li će taj Meksikanac, koji mu je pomogao da se izvuče iz najvećeg škripca i takoreći mu spasio život i sada pomoći da izvuku živu glavu?

Nije više video nikog od ostalih ljudi.

Šejn se tiho prišunjao kući od kamena.

Nešto kao da je tu tiho škripalo. Video je jedna vrata koja su se otvorila. Nekoliko tamnih utvara ušlo je unutra.

Sa brega je Šejn sada mogao da raspozna barake u kojima su se nalazili stražari. Nigde nije bilo svetlosti.

Korali za smeštaj konja nalazili su se iza baraka. Konje nije mogao da vidi, jer su korali bili pokriveni.

Šejn se namrštio. Nije bilo izvodljivo da se konji izvedu iz korala. Mogli su jedino da se nadaju da će se nekoliko životinja nalaziti na ulazu u dolinu. Ipak, možda...

Prišao je tiho vratima i ušao u kuću.

Na jednim stepenicama koje su vodile na gornji sprat sijala je slaba svetlost.

Šejn je čuo da neko šapuće.

Uzeo je nož u desnu ruku i krenuo oprezno uz stepenice.

Tamo ga je čekao Neš. Pored njegovih nogu ležao je jedan onesvešćeni Meksikanac koji je pre toga sedeo na stolicama pored vrata. Iz njegove crne kose je curila krv.

Vrata su bila otvorena.

Čuo se neki ženski glas.

— Džone! Ti si! Šta to treba da znači. Ja uopšte nisam očekivala da ćeš se ovde pojaviti. Da nije tata...

Šejn je izašao napred.

Ugledao je jednu mladu ženu tamne kose sa loknicama. Ispod njene kućne haljine jasno su se ocrtavale nabrekli grudi. Šejn se osmehnuo. Iza tog materijala od koga je napravljena haljina mora da se krije nešto lepo.

— Kaži joj da za jednu minutu bude spremna, Dejvise — rekao je Šejn i okrenuo se na drugu stranu. Gledao je u onesvešćenog Meksikanca.

— Veži ga i stavi mu nešto u usta da ne može da viče, Neš — naredio je Šejn.

On je hteo da potraži još Viki Henkok, ali ona mu je uštedela taj trud.

Suprotna vrata su se otvorila i jaka svetlost je prodrila u oskudno osvetljeni hodnik.

Šejn se trgao.

Na vratima je stajala Viki Henkok. Ona sigurno nije bila mnogo starija od kćerke svoga supruga.

Svetlost je bila tako jaka u sobi da je Šejn mogao da vidi sve delove njenog tela kroz providnu haljinu kao da je pred njim stajala potpuno gola.

Uhvatila se za čelo. Sigurno nije očekivala da će se ispred njenih vrata pojaviti Amerikanci.

Šejn joj je prišao bliže.

— Ja se zovem Šejn — rekao je on. — Mene su poslali da iz ovog pakla oslobodim vas i kćerku vašeg supruga.

Pre nego što je žena mogla bilo šta da odgovori začuo se neki smeh iza Šejna.

On se okrenuo nazad.

To je bila Belinda Henkok. Izašla je iz svoje sobe.

Farmerice, bela bluza i osmeh! Lepo za oko, nema šta!

— Supruga moga oca nije baš mnogo zainteresovana da je odavde oslobodite — rekla je ona iskreno. — Mister ne-

ma šta da se krije, ona voli da bude u krevetu sa tim meksikanskim ritkovom i to joj je, izgleda, posebno zadovoljstvo.

Šejn kao da nije čuo njene reči.

— Obucite se, gospodo Henkok! — naredio je on grubim glasom.

Eto, opet neki koraci na stepeništu.

Šejn se okrenuo na tu stranu.

Bili su to Nevil i Jansen. Oni su nosili pojaseve i revolvere. A i sačmarice!

— Do đavola, pa šta ti to još čekaš, Šejne? — ciknu šerif. — Imamo oružje i dosta municije. Time ćemo zadržati bandoleroze. Sigurno!

Šejn je prišao bliže i pružio ruku prema jednom pojasu sa revolverima koji se nalazio u ruci Linka Jansena.

Pomoćnik šerifa se trgao nazad.

— Daj mu revolver! — zagrmio je Mek Kol koji se nalazio iza njega na stepenicama.

Jansen je prebledio. Nije se ni mrdnuo kada mu je Šejn prišao i uzeo pojas sa revolverima.

Šejn je zakopčao pojas oko svoga struka. Odmah je primetio da je to pripadalo nekom profesionalnom revolverašu.

Kada se okrenuo primetio je odmah da je Viki Henkok ušla u svoju sobu.

Belinda Henkok je stala ispred njega. Njene zelenkaste oči kao da su odavale da je bila ljuta.

— Ostavite je ovde! — ciknula je ona ljutito. — Ta zmija će iskoristiti prvu priliku da nas baci u naručje velikog gazde.

Šejn se okrenuo nazad. Ako Viki Henkok želi da krene s njima onda će je on povesti.

— Nema razloga da se ljutiš na mene, Belinda — reče Viki Henkok koja je sada bila obučena u odeću za jahanje. Crvena bluza i pantalone. Bila je stvarno privlačna. — Da nisam legla pored tvog strica, da mu nisam dozvolila da uživa u mom telu ti i ja bismo već odavno bile među onima mrtvima. Da li me sada razumeš, devojko? Ili pak misliš da je bilo bolje da se upustimo s tim grubijanima, prljavim ljudima gde nema ni trunke ljubavi?

— Lažeš! — frknu Belinda. — Ti si bestidno prevarila moga oca. Ti si se s jeftinim drugim...

Šejn ju je uhvatio za ruku i gurnuo je prema Džonu Dejvisu.

— Dosta! — reče on oštrim glasom. — Više neću da čujem nijednu reč sve dok ne napustimo ovu prokletu dolinu. Pogledao je.

Dve žene kao da su želele da probodu jedna drugu otrovnim strelama iz svojih očiju. Šejnu je bilo jasno da će biti još nevolja.

Opsovao je tiho Selvina Aštrija koji mu je natovarao na vrat ovaj težak teret.

Sada su imali oružje, ali nisu imali konje.

Fil Neš je bio spreman da ode do korala pored barake za stražare. Međutim, tu bi sigurno došlo do pucnjave.

Šejn je ovog puta bio na strani šerifa Nevila. Jedan jedini pucanj uznemirio bi stražare na ulazu u dolinu. A tu je bilo toliko oružja da ni jedna cela armija vojnika ne bi mogla da se probije.

Frenči i Dženi Pako su im prišli. Oni su bili izašli iz kuće od kamena. Frenči je obavestio Šejna da je dole u logoru sve mirno.

Belinda Henkok se pridružila mladoj Dženi. Džonu Dejvisu se to nije dopalo.

Šejn ih je sve posmatrao. Šta li je saeo Džon Dejvis to smišljao. Belinda Henkok je bila za njega suviše veliki zaogaj. Devojka je bila lepa i taj mladić svakako nije smeo ni u snu da pomisli da bi ona mogla s njim da bude u vezi. Uostalom to se i videlo prema njenom ponašanju.

Link Jansen je izašao napred.

Dženi je mahнула rukom Šejnu.

Šejn je još jednom bacio pogled na sve ljude. Bio je siguran. Radovao se što je sa sobom poveo Frenčija i Mek Kola. To su bili ljudi u koje je imao poverenja. Svi ostali bili su obuzeti svojim sopstvenim brigama i razmišljali su o tome kakve ih opasnosti sve vrebaju prilikom bekstva. A i oni sami nisu bili tako bezazleni!

Pomoćnik Jansen je pokazao rukom neku rupu kada je Šejn prolazio pored njega.

— Čini mi se da sam čuo frktanje konja — prošaputao je on.

Šejn se setio da je i on čuo frktanje konja.

— Videću — rekao je on. — Vi pričekajte ovde dok vam ne dam znak.

Kliznuo je tiho u mračno udubljenje. Ispred njega se kao kakva ogromna planina isprečila neka stena.

Već sledećeg trenutka ugledao je ispod sebe konje.

Neko je počeo da se kikoće ispred njega.

Šejn je potegao revolver.

— Pa gde ste vi? — čuo se glas.

Naglasak je bio španski i Šejn taj glas dosad nije čuo ovde u kampu. Bar tako je mislio.

Neka senka se pojavila između stena. Slaba mesečina osvetlila ga je i Šejn je odmah prepoznao da je to Meksikanac. Široki sombrero visio je na njegovim leđima.

— Ti si znači taj koji nam je nabavio konje? — upita Šejn zabrinuta lica.

— Da. Deset.

— Nedostaje jedna životinja ako i ti želiš da jašeš sa nama — reče on.

— Ja imam svoga konja. Sve ostalo je tvoj problem.

— A šta je sa Ruizom?

Meksikanac je slegao ramenima.

— Mnogo bih rizikovao ako ga oslobodim i ako on pozove na uzbunu ostale ljude.

Šejn je stegao usne. Reči Meksikanca su jasno govorile da je on ubio Ruiza.

Prišao je nekoliko koraka i dao znak Jansenu.

Onda je ponovo pogledao u Meksikanca.

— Kako se zoveš? — upita on.

— Rafael Himenez.

— Kako si dospeo ovamo?

— Ja sam član bande velikog šefa.

— A Aštri?

— On mi je ponudio nešto što nisam mogao da odbijem.

— Zašto je Čako odjahao iz doline?

Meksikanac se iscerio.

— Ja sam mu javio da se Aštri sa jednom malom armijom približava dolini.

Instinktivno se Šejnova ruka približila revolveru.

— Ne uzbuđuj se, Šejne — promrmlja Himenez. — Sve je to dogovoreno sa Aštrijem.

Šejn je još ponešto hteo da pita Meksikanca. Ali, ostali su već čekali. Sa nekoliko kratkih rečenica objasnio je on Nevilu i Nešu da Meksikanac radi za njega i da im je nabavio konje.

Nevil se namrštio, ali nije rekao ništa.

Silazili su niz dosta strmu liticu prema mestu na kome su se nalazili konji.

Životinje su već bile osedlane. Šejn se odlučio za jednog snažnog šarca pre nego što su ostali izabrali sebi konje.

Rafael Himenez se već nalazio u sedlu jednog vranca.

Kopita konja bila su uvijena krpama. Izgleda da je Himenez već jutros doveo konje ovamo, jer bilo je potrebno bar jedan sat da se kopita životinja obaviju krpama.

Šejn je poterao svoga šarca do Meksikanca.

— Znao sam da ćete noćas pokušati — reče Himenez. — Bilo mi je dovoljno da samo posmatram Ruiza. On mi je ispričao sve. Znao je za tunel ispod Nešovog šatora, a znao je i to da ti nećeš otići bez Dženi Pako.

— Šta je sa stražarima u dolini?

— Mrtvi su — reče Himenez. — Put je slobodan.

*

Žene su kliznule iz sedla. Viki Henkok je odmah legla na zemlju.

I muškarci su bili umorni. Jedino se na Himenezu nije primećivalo da su dugo jahali. Šejn je pomogao Dženi da sjaše. I na njemu se primećivalo da je umoran od dugog jahanja.

— Meni se čini da nas je Himenez vodio u krug — reče Neš.

— Pitaću ga — kazao je Šejn.

Već pola sata bio je mrak. Šejn je pomislio na sve te razbacane klanice kroz koje su projahali tog dana. Prešli su i preko jedne reke. Bila je to Rio Sonora i Šejn je bio siguran da će za još deset sati jahanja prema severu biti na granici.

Ali je Himenez rekao da ne smeju ići pravim putem već na istok, da ne bi pali u ruke Čako Henkoku. Samo je Himenez znao taj put. Sada su se nalazili na obroncima Sijera Antuneza.

Fil Neš se povukao nazad. On je posmatrao Meksikanca koji se vratio sa svojim vrancem iz udubljenja i dao mu da jede zob.

Šejn je pogledao ostale ljude. Majk Nevil i Link Jansen odveli su svoje konje u stranu.

Džon Dejvis je koračao prema Belindi Henkok. Prišao joj je blizu i zagledao se u nju.

Ona kao da ga nije primećivala.

Šejn je prošao pored njih. Nije ništa rekao. Međutim, njene oči su govorile sve.

Dejvis je primetio taj pogled. Ustao je i udaljio se. Da li mu je bilo jasno da se Belinda s njim samo poigrava. Ona je zaista imala oči samo za Šejna.

Šejn je prišao Meksikancu koji se ponašao kao da ga ne vidi. Šejn mu je stavio ruku na rame.

Himenez se okrenuo. U njegovim očima je sevnula neka vatra. Da li je to bila sumnja, ili nešto drugo?

— Kaži mi iskreno, Himeneze, šta ti nameravaš da uradiš sa nama? — upita Šejn.

Uzane usne Meksikanca se razvukoše.

— Ne znam zašto si to pitao! — odvrati on. — Ja treba da vas prevedem preko granice.

— Ali, granica je daleko, Himeneze!

Himenez je potvrdno klimnuo glavom.

— Jeste, Šejne. Tako je kako ti kažeš. Ali taj put koji svi poznaju vodi u pakao.

— A kuda nas vodi ovaj tvoj put, prijatelju?

— Pa već sam ti rekao Do granice. Moraš mi verovati. Ja sam jedan od malo njih koji ga poznaju. Ostaćemo ovde šest sati, a zatim krećemo. Moramo jahati i noću. Ti moraš biti oprezan, jer postoji opasnost da će neka povećana grupa bandolerosa krenuti u poturu za nama.

Šejn je osetio da Meksikanac neće više ništa reći. Ugleđao je visoke stene.

Pogledao je dole u tamu ispred sebe. Nije mogao sve da primeti, ali je video da se dolina račva u mnogobrojne kanjone. Tu bi mogla da se postavi ubitačna zamka za svakog.

Konji se nisu micali.

Šejn je počeo da se penje uz peskoviti breg da bi procenio ulaz i izlaz iz doline. Mesec je bacao svoje blede zrake na ceo predeo.

Ubrzo je stigao na drugu stranu brega. Oči su ga bolele. Bio je umoran i očni kapci su mu se povremeno spuštali. Ipak, primorao je samog sebe da idrži.

U neko doba je i zaspao. Međutim, neko tiho šuštanje u pesku ga je probudilo.

Trgao se i stavio ruku na dršku revolvera.

Ipak, odbrana nije bila potrebna. Prema njemu je išla Belinda Henkok. Prepoznao ju je odmah.

Klekla je pored njega. Njeno lice bilo je tako blizu nje-

govog da je mogao da oseti njen topli dah. Nije rekla nijednu reč. Desnu ruku naslonila mu je na rame.

Taj dodir ga je uzbudio.

Kasnije ni samom sebi nije mogao da objasni zašto joj nije naredio da se vrati kod ostalih. Možda ga je to njeno ubrzano disanje razoružalo i on joj se predao.

Bez ikakvog ustručavanja legla je preko njega.

Stegla ga je za ramena kada su se u njegovim rukama našle njene krupne, čvrste grudi.

Drhatala je dok je otkopčavala njegov pojas za revolvere i skidala mu pantalone. Njihove usne bile su spojene.

Kriknula je tiho kada mu je skinula pantalone preko kukova. Zatim se uvijala oko njega i nameštala se tako da što više bude u dodiru s njim.

— Šejne — prošaputala je ona. — Nemoj me dovoditi do ludila. Više ne mogu da čekam.

Kriknula je prigušeno kada ga je osetila u sebi. Nežnim pokretima prinudila je Šejna da napregne sve svoje snage kako bi ova lepa žena bila zadovoljna.

Šejn više nije bio umoran. Ovako nešto se ne ispušta iz ruku dok...

Belinda Henkok je bila žena kao stvorena za uživanje. A i znala je da pruži čoveku neslućeno zadovoljstvo.

Ali, ne leži vraže! Baš kad je bilo najlepše začuli su se koraci u pesku.

Šejn je želeo da još malo leži pored Belinde, ali ga je neka ruka podigla.

Okrenuo se brzo i ugledao iskrivljeno lice Džona Dejvisa. Bio je suviše uzbuđen onim što je doživeo sa ovom ženom i nije mogao da reaguje tako brzo kao obično.

Dejvisov udarac u glavu ga je ošamutio i on je legao u stranu. Čuo je samo kako je Belinda ljutito kriknula.

Oporavio se brzo i video kako je devojka pojurila prema Dejvisu u nameri da mu noktima iskopa oči.

Džon Dejvis je opsovao i povukao se nazad. Pogledao je u Šejna s puno mržnje. Zatim se okrenuo i nestao iza brega.

Belinda Henkok je pritrčala Šejnu. Disala je ubrzano.

— Šejne, dođi — dahtala je ona. — Nije važno, nastavićemo.

On odmahnu rukom.

— Drugom prilikom, Belinda — reče on. — Zasad je dosta, mada bih ja još i duže uživao u tvom divnom telu. Izgleda da smo napravili veliku glupost. Seti se gde smo i šta nas sve čeka. Nadam se da ćemo preživeti i da će biti vremena za ljubav i...

— Ja sam luda za tobom, Šejne!

Htela je ponovo da mu se baci u naručje. Međutim, on je već počeo da oblači pantalone.

— Sačekaj dok se izbavimo odavde i dok se nađemo na sigurnom mestu, devojko. Dejvis bi mogao da se vrati.

— Do đavola, Šejne pa ja hoću da budem pored tebe. Zar ne možeš to da shvatiš? Hoću da sedim, da ležim pored tebe. Hoću da budeš moj. A, želim i sve ostalo tvoje.

Šejnu je odjednom zastao dah.

Nešto se čulo!

Nema sumnje, to su bili pucnji. Ne pojedinačni. Prasnu-lo ih je više.

Bili su odjeknuli tako blizu da je Šejn odmah raspoznao da se puca iz revolvera i pušaka.

VIII

Himenez i Neš su se već bili vinuli u sedla svojih konja kada je Šejn požurio niz breg. On je ugledao kako Viki Henkok visi na nozi Meksikanca kao da hoće da ga povuče sa sedla.

— Prokleta izdajico! — ciknula je ona. — Ti se nalaziš pod istim pokrivačem kao i Leš Henkok. Ti...

Himenez je odgurnuo ženu. Ona je pala na leđa. Krik-nula je i besno stegla zube.

Mek Kol i Frenči su sačekali dok nije stigao Šejn.

Frenči je već bio osedlao Šejnovog šarenog konja. Nevil i Jansen su se takođe vinuli u sedla svojih konja. Dejvis je stajao po strani. Bio je tako namršten i izgledalo je da će svakog trenutka upucati Šejna iz svoje sačmarice.

Dženi je ležala nepomično. Čak ni tolika galama oko nje nije je probudila iz sna.

Šejn se zabrinuo za nju. Toliko mu je bilo stalo do te devojke! Takvu nežnost kao kod nje nije odavno osetio. Ovo sa Belindom kao da je bila neka sporedna stvar. Dženi mu je zaista bila u srcu. Nežna, krhka i zavodničkih oblina. Ko-ji muškarac bi tome odoleo! Međutim, nije bilo samo to. Tu je bilo i njeno srce, duša i nežnost!

— Vas dvojica, Frenči i Mek Kol ostajete kod žena! — viknu Šejn. — Ako se mi do zore ne vratimo pokušaćete da se probijete do granice. Jeste li razumeli? Nisam siguran da će se neko od nas vratiti, ali vi nastavite put!

Nije sačekao odgovor dvojice koje je pomenuo već se vi-nuo u sedlo. Himenez i Neš su bili već nestali negde u tami. Nevil i Jansen su poterali svoje konje da ne bi zaostali za Meksikancem.

Šejn je poterao svoga snažnog konja. Preko ramena je primetio da se Belinda Henkok vratila. Mada je mesečina bila bleđa on je primetio da njena bluza nije zakopčana. Kao da joj nije bilo važno šta se dogodilo iza one strane brega.

Dejvis se okrenuo ljutito.

Šejn je gledao napred.

Odjek konjskih kopita čuo se između visokih kamenih stena.

Ipak, taj Himenez je bio đavo nad đavolima. Znao je kojim putem treba da krenu.

Pucnjava je bila sve veća. To je sada ličilo na pravu bitku. Nije se više znalo odakle zvižde meci.

Da li je Selvin Aštri poveo dosta vojnika da sredi dobro organizovane bandoleroše Čako Henkoka ili...

— Ti si jedna obična kurva! — vikao je Džon Dejvis drhtavim glasom.

Lice mu je bilo crveno od besa.

Gledao je ljutito u Belindine razgolićene grudi i đavol-ski opasno je podigao cevi sačmarice.

Ed Mek Kolu su bila potrebna samo dva koraka da se stvori pored njega i da gurne pušku ustranu. Obe cevi se isprazniše odjednom. Olovo podiže prašinu.

Pucanj je zaglušio sve. Začuo se samo glas Viki Henkok.

— Trebalo je još ranije da narediš da upucaju Dejvisa, Mek Kole, a i ovu namigušu!

Belinda se okrenula prema njoj.

— To možeš da kažeš samo ti, bestidnice! — ciknu ona. — Valjala si se po krevetu sa drugim ljudima nedelju dana pošto si se udala za mog oca!

Viki je pojurila prema Belindi, ali Mek Kol je stao između njih i razdvojio ih.

— Dosta! — ciknu on. — Ako se vas dve žene ne smirite narediću da vas vežu.

Pogledao je prema Dejvisu.

— Hej, šta ti nameravaš? — upita on.

— To se tebe ne tiče, Mek Kole! — frknu on. Podigao je sačmaricu i uzjahao.

Mek Kolu se odjednom našao revolver u ruci.

— Nećeš odjahati, Dejvis! — zagrmе Mek Kol.

— Da! — odvrati Dejvis. — Ako misliš da ja ostanem ovde, ti moraš pucati, Mek Kole.

Uzjahao je konja i uzeo uzde u svoje ruke.

Mek Kol podiže revolver. Cev je bila uperena u Dejvisa. Bilo mu je jasno da bi stvarno morao da puca ako želi da spreči Dejvisa da odjaše.

Tog trenutka se Dejvisov konj uplašio. Ispred njih se na bregu pojavila neka tamna senka, a zatim je prasnuo i pucanj.

Mladi Dejvis je pao s konja.

Frenči je kriknuo.

Belinda se bacila na zemlju, a Viki je ostala da sedi i držala glavu rukama.

Mek Kol se bacio ustranu i ispalio dva hica prema tamnoj senci na bregu. Video je kako ta avetinjski figura pada.

Pored njega zviznulo je usijano olovo i pesak je poleteo prema njegovom licu. Mek Kol se prevrnuo na zemlji. Zagrmе je neki promukli glas na španskom.

Mek Kol kao da je osetio udarac u vrat. Čuo i glas.

Pa to nije niko drugi nego Ruiz! Ali, da li je to moguće? Šejn je ispričao da je Ruiz ubijen!

Što je brže mogao, Mek Kol je puzio uz breg.

Odjeknuo je topot konjskih kopita. Iznenada su se ispred njega pojavila četvorica jahača. Mesečina ih je osvetlila. Među njima je bio i Ruiz.

Mek Kol riknu i uspravi se. Iz njegovog revolvera poleteše meci prema jahačima. Dvojica od njih bili su pogodeni i pali su s konja.

A onda se oglasila sačmarica pored Ruiza. Mek Kol je bio smrtno pogođen.

Dugo se čuo odjek pucnjeva. A onda je nastala tišina.

Džen! Pako je ustala. Uplašeno je gledala u jahača koji je svog konja terao polako niz breg. Videla je koščato lice, uzdahnula je i onesvestila se.

Ruiz je jahao oš jednog do drugog mrtvog čoveka. A onda je mahnuo Meksikancu koji je bio ostao iza brega.

Zaustavio je svoga konja ispred Viki Henkok. Njegove usne su bile otvorene. Gledao je neko vreme u Viki, a u tom trenutku se iz peska podigla Belinda Henkok.

— Upucaj je, Ruize! — frknu Viki promuklim glasom.

Ruiz ju je posmatrao izvesno vreme.

— Stavi ove kurve na konje. Pančo! — naredi on.

Viki tiho opsova i pride svom konju. Belinda je poslušala bez reči. Drugi Meksikanac je uzeo onesvešćenu Dženi u svoje sedlo pošto je prethodno povezao konje mrtvih ljudi uzdama.

Ruiz je već bio okrenuo nazad svoga konja i jahao niz breg. Bio je bleđ i ljuljao se u sedlu, jer su ga bolovi u grudima skoro dokrajčili.

*

Šejn je teško disao. Bolela ga je leva ruka, a dugo jahanje mu je uzelo i ono malo snage što mu je preostalo.

Samo još negde se čuo poneki pucanj. Bitka između Aštrijeve vojske i bandolerosa je izgleda bila završena.

Himenez je odjednom zaustavio svoga vranca. Povukao ga je natrag. Link Jansen je reagovao suviše kasno. Dok su Neš, šerif Nevil i Šejn odmah zaustavili svoje konje, pomoćnik šerifa je krenuo napred iz kanjona.

Sada se jasno čuo topot više konja. Šejn je izvadio svoj revolver i poterao konja malo napred.

Pucnji su se još uvek čuli. Olovo je zazviždalo negde ispred njih.

Na ulazu u kanjon videle su se senke ljudi koje su ličile na utvare. Jedna kugla đavolski opasno je proletela pored Šejnove glave.

On se sagnuo u sedlu i pucao.

Neki čovek sa ogromnim sombrerom pao je iz sedla. Ostali jahači su još bili tu.

Fil Neš se odjednom stvorio pored Šejna.

— Čako Henkok! — prošaputao je on.

Šejn je video kako on zauzdava svoga konja. Neš je izgleda hteo da pobegne iz kanjona ili pak da se umeša među bandolerosa i šćepa za vrat onoga koji u svojim rukama drži revolver njegovog brata!

Šejn je krenuo za njim. Međutim, olovo je pogodilo Neša i on je pao iz sedla.

Šejn je odmah skočio sa konja i bacio se u pesak pored Neša. Ispucao je poslednji metak iz svog revolvera a zatim je uzeo Nešovu sačmaricu i ispalio olovo iz obe cevi.

Jahači nestadoše iza oblaka baruta.

Do njega je dopro grubi glas Himeneza. Meksikanac se bio povukao iza jedne visoke stene u zaklon. Šerif Nevil je dotrčao do njega. Obojica su otvorili žestoku vatru i time prekinuli napad bandolerosa.

Šejn je primetio da su poslednja dva jahača okrenuli svoje konje nazad i pojurili kao da ih sam đavo goni.

Šejn je čuo šuštanje pored sebe.

Fil Neš je odjednom počeo da se kreće. Ustao je.

— Da te nisam zadržao i ti bi se sada nalazio među leševima, Neš.

Neš je krenuo napred. Šejn je išao za njim.

Išli su prema mrtvim ljudima. Šejn je znao koga on traži. Ali, jedan od dvojice jahača koji su umakli bio je Čako Henkok.

Okrenuo je jednog Meksikanca na leđa. I nije se prevario. To je bio Ruídoza.

Nekoliko koraka dalje Majk Nevil je opsovao. Šejn mu je prišao. Nevil je kleknuo pored svoga pomoćnika. Jansen je bio pogođen sa više metaka. Izgleda da je na mestu ostao mrtav.

Nevilovo lice je bilo bledo kao krpa kada je ustao.

Šejn je čuo topot konjskih kopita. Pojavio se Himenez na svom vrancu.

— Nevil ima zečje srce — reče on Šejnu i pokaza glavom odakle su sada dolazili neki jahači. — Da je imao makar malo razuma on bi shvatio da to nisu jahači velikog gazde.

Šejn klimnu glavom. Osvrnuo se da vidi gde se nalazi njegov konj. Prišao mu je i uzjahao. Vratio se do Himeneza koji je mirno očekivao jahače.

Vratio se Fil Neš i prišao im.

— Nisam našao Henkoka među mrtvima — rekao je on.

IX

Šejnovo lice bilo je prekriveno znojem kada je velika grupa konjanika stala ispred njega. Bio je iznenađen kada je prepoznao da se među njima nalazi i jedna grupa vojnika iz Aštrijeve armije.

Sam Selvin Aštri sedeo je na konju kao neki kabalero, vitez bez mane i straha. Smeškao se dok je prilazio Šejnu i Himenezu. Šerifa i Fila Neša kao i da nije primetio. Kratko se osvrnuo unaokolo i zadovoljno klimnuo glavom.

— Dobro — reče on. — Međutim, pretpostavljam da Čako Henkok nije mrtav.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Tačno — odvrati on. — Umakao je sa još jednim čovekom.

— To je sigurno Vara — reče Aštri. — A, gde su žene, Šejne?

— Nekoliko milja zapadno odatde. Ostavili smo ih kada smo čuli pucnje i pohitali ovamo da pomognemo. Njih čuvaju tri čoveka.

Aštri klimnu glavom. Razmenio je sa Himenezom jedan tajni skoro neprimetan pogled. To je Šejn primetio.

— Šta sada nameravate, Aštri? — upita Šejn. — Hoćete li da pratite žene do granice?

Aštri se osmehnuo.

— To prepuštam vama, Šejne. Ja jašem sa svojim ljudima u Vale de Malditos da jednom stanem na rep tom đavolu koji čini čuda u ovom kraju.

Nije ni sačekao Šejnov odgovor. Povukao je uzde konja i vratio se svojim ljudima koji su ga čekali.

Šerif Majk Nevil poterao je svoga konja za njim.

Šejn je posmatrao Aštrijevu vojsku.

Da, nije se prevario, među njima se nalazio i nekadašnji lovac na ucenjene glave Leš Henkok. Očigledno je prepustio sada drugima da vade vruće kestenje iz vatre.

— Zar ti nećeš sa njima, Himeneze? — upitao je Šejn Meksikanca.

Tek sada je Šejn primetio da je nestao Fil Neš.

— Ja ću se držati onoga što savetuje Neš — odvrati Himenez. — Sve dok Čako Henkok ne bude smešten koju stopu pod zemlju ja neću biti siguran u svoj život. Hoću da spavam mirno, Šejne. A to ću moći tek onda kada veliki gazda otputuje u pakao.

Samo je malo mahnuo uzdama i vranac je krenuo.

Pomrčina je već bila progutala Fila Neša, ali Šejn je bio siguran da Himenez neće izgubiti njegove tragove.

Aštrijeva mala armija je krenula. Dolina je odjekivala od topota konjskih kopita.

Šejn je razmišljao.

Aktivnost saradnika Sedme brigade Selvina Aštrija nije bila samo u tome da oslobodi Viki i Belindu Henkok iz kandži velikog gazde Čako Henkoka nego je Aštri izgleda bio zainteresovan lično da se razbije ta banda. Pošto je odustao od gonjenja velikog gazde, i krenuo direktno na rudnik Šejnu je bilo jasno da je Aštriju bilo stalo do rudnika.

Sačekao je dok su jahači protutnjali pored njega. Iza njih su prošla neka kola. U njima su se nalazili mrtvi ljudi.

Šejn je morao da požuri, jer će u protivnom Mek Kol, Frenči, Dejvis i žene morati sami prema granici.

*

Belinda je posmatrala jahače ispred sebe. Ruiz je ulagao poslednje napore da se ne onesvesti. Stalno se naslanjao napred na sedlo. Na njegovim leđima rana je sve više krvarela.

Pančo je jahao oko tri metra iza nje. Viki Henkok je jahala pored njega.

Taj Meksikanac Pančo bio je prebacio svoju ruku oko struka Dženi Pako.

Za trenutak su se sreli pogledi Belinde i Dženi Pako. Belinda se uznenadila. Dženi više nije bila u nesvesti.

Pogledala je napred. Ruizov sombrero je pao na zemlju.

A za njim je uskoro krenulo i teško telo. Odjeknuo je tup udarac kada je Ruiz pao.

Belinda je čula kako Pančo iza nje viče. Videla je odmah da se Ruiz onesvestio. Htela je da izvadi revolver iz njegovog pojasa ali se spotakla i pala u pesak.

Pančo je uperio cev svoga revólvera u Belindu. Nije uspeo da puca zahvaljujući Dženi koja je trгла njegovu ruku.

Belinda se okrenula natrag. Ruizov revolver nalazio se samo još tri koraka ispred nje. Ako ga se domogne onda će ona biti gospodar situacije.

Puzila je.

Odjeknu topot konja. Jedna senka se nadnela nad njom. Velika, ogromna. Taman kada je htela da uzme revolver neko ju je zgrabio za ruku. Okrenula je glavu i ugledala Viki Henkok.

Ipak je Belinda uspela da zgrabi revolver.

Osetila je kako je Viki vuče za kosu.

Borba za revolver bila je žestoka. Viki je pokušavala svim svojim snagama da otme Belindi opasnu spravu.

Međutim, Belinda se nije dala mada je Viki kao luda vukla njenu kosu. Uspela je da pritisne obarač revólvera i to je bio kraj borbe. Viki se uhvatila rukom za lice kada je osetila krv.

Revolver je ipak ispao Belindi iz ruke. Kada je ponovo htela da ga uzme isprečila se neka čizma ispred njene ruke.

Bio je to Pančo koji je uzeo pištolj.

— Ubij je, Pančo! — ciknu Viki kao kobra. — Ubij tu prokletu kurvu!

Viki je ponovo krenula prema Belindi. Međutim, do borbe ovog puta nije došlo. Pančo je pucao i između dve žene u vazduh je poletela gomila peska. One su zastale.

— Do đavola! — viknu on. — Upucaću i jednu i drugu ako se ne smirite!

— Videćeš ti svoga boga! — frknula je Viki kao divlja ~~prorejska~~ mačka. — Veliki gazda će ti lično prerezati grkljan ako meni bude nedostajala i najmanja kosa na glavi i...

Prestala je da govori. Tog trenutka probudio se Ruiz iz duboke nesvestice.

Međutim, to nije bilo jedino iznenađenje. Začuli su se i odjeci konjskih kopita. Pojavila su se dva jahača. Izgleda da je jedan od njih bio Čako Henkok.

Viki Henkok je požurila da se obesi o vrat velikom gazdi bandolerosa.

Ruiz je pokušavao da ustane.

— Šta vi tražite ovde sa ženama? — grmnu Čako Henkok.

Pančo mu je ispričao kako je Himenez sudio Ruiza i pokazao put Amerikancima kako da pobegnu a pri tom je poubijao stražare na izlazu iz doline.

— To proketo kopile — frknu Čako. — Oduvek sam tvrdio da on ima veze sa Aštrijem.

— Ili ga je potkupio tvoj gringo-brat — reče Riko Vara.

— Leš — promrmlja Čako Henkok. Na njegovom licu se

ogledalo nešto što je ličilo na strah. Nije valjda bio toliko lud. Pa ovde se nalazi njegova kćerka Belinda!

— Ne možemo da branimo Vale de Malditos više od nekoliko dana — nastavi on. — Aštri je toliko jači da bi bilo suvišno gubiti uzaludno glave. Odjahaćemo u Sijeru i ja ću kasnije prikupiti dovoljno ljudi da povratim sve ono što smo izgubili.

— Pa ti imaš dovoljno novca, Čako — reče Viki brzo. — Povešćemo ovu malu kurvu i namamićemo Leša u zamku. Onda će ranč biti naš.

Čako Henkok ju je gurnuo ustranu.

— Ponovo ćemo osvojiti rudnik! — grmnu on.

Šejn je protrljao oči. Svakako se nije prevario. To je bila neka vatra! Tu negde ispred njega. Osetio je dim.

Povukao je uzde šarca i kliznuo iz sedla. Uzde je vezao za jednu jaku granu bora. Nije hteo da jaše dalje, jer bi ga topot kopita životinje odao.

Zubi su mu bili stisnuti. Nikako mu nisu izlazili iz glave ti leševi njegovih drugova: Mek Kol, Frenči i Dejvis. U toj udolini bilo je i četiri mrtva Meksikanca.

Tajni više nema! Veliki gazda je poslao poteru za njima. Iz borbe su ostala u životu još dva Meksikanca koji su povelj sa sobom tri žene. Videlo se to po tragovima koje su ostavili za sobom.

Šejnu je bilo jasno da nema vremena ni da sahrani mrtve. Samo sekunde su odlučivale da li će stići da spasi živote Belinde Henkok i Dženi Pako. Za Viki Henkok nije morao da brine. Meksikanci nju neće dirati.

Predeo je bio nepregledan. Šejn je mogao samo laganim koracima da se probija napred.

Stigao je do grebena. Odjednom je stao. Kosa mu se nakostrešila na vratu. Učinilo mu se da ga vreba smrtna opasnost. Hteo je da se okrene nazad.

Međutim, istog trenutka osetio je na svojim leđima cev revolvera, a istovremeno je čuo i glas.

— Samo i najmanji pokret i ti ćeš biti napunjen mecima do guše, hombre!

Šejn je odahnuo kada je čuo poznati glas.

— Neš! — reče on tiho. — Do đavola, kako si došao ovamo? Ja sam mislio da slediš tragove Čako Henkoka?

Pritisak cevi revolvera je prestao i Šejn se okrenuo.

— Dakle, ti si pratio Ruizove tragove. Šejne?

— Ruiz? — upita Šejn. — Pa on je mrtav čovek. Hime-
nez ga je ubio.

Neš odmahnu glavom.

— Himenez je mislio isto što i ti. Ali, Ruiz je preživeo udarac nožem u leđa. Eno ga tamo gde čuči sa Čako Henkokom, Varom i jednim trećim Meksikancem. Himenez je otišao na drugu stranu. A šta je sa Mek Kolom i ostalima?

— Mrtvi — odgovori Šejn tužnim glasom. — A šta je sa ženama, gde su one?

— Eno ih tamo dole...

Tog trenutka prasnu pucanj. Neš je pao. Šejnov revol-

ver se oglasi skoro istog trenutka. Prilika na oko osam metara se srušila i ostala nepomična.

— Da li si teško ranjen, Neš?

— Ne, samo u levu ruku. Hajde, napašćemo ih!

Neš je krenuo napred, Šejn za njim.

Uskoro se oglasio revolver u ruci Neša.

— Idi do đavola, Čako!

Bio je pogođen Riko Vara koji je svojim telom zaštitio velikog gazdu.

Šejn je primetio kako je Ruiz podigao svoj revolver. Pritisnuo je obarač ali se istog trenutka ispred cevi isprečilo telo Dženi Pako. Šejni je video kako je pala.

Šejnov revolver je grunuo. Pogodio je Ruiza u levu stranu grudi. Video je kako Meksikanac pada.

Šejn se okrenuo. Na samo tri metra od njega stajao je Čako Henkok s revolverom u ruci. Šejn je povukao obarač, ali je metak zatajio. Čako mu izbi revolver iz ruke.

— Ovde je kraj tvoga putovanja. Šejne! — ciknu Viki Henkok. — Hajde, pucaj Čako! Šalji što pre to kopile u pakao!

Čako je polako podizao cev svog revólvera prema njemu.

Šejnu se činilo da će proći čitava večnost dok taj nitkov ne nanišani i povuče obarač.

Gde li je Himenez, palo je na pamet Šejnu. Taj Meksikanac je sigurno čuo pucnje, zašto ne pomogne da srede ove lupeže?

Začuo se topot kopita konja koji se udaljavao.

Šejn je gledao smrti u oči. Viki se kikotala. Prišla je i pljunula Šejna.

Međutim, tog trenutka se začulo krckanje granja. I, kao da je iz zemlje iznikao pojavio se neki mršav čovek sa dva revólvera za pojasom koji je visio nisko na njegovim kukovima.

— Tata! — viknula je Belinda.

Nekadašnji lovac na ucenjene ljudske glave, Leš Henkok se pojavio na proplanku.

— Ovog puta ti neću oprostiti, Čako! — zagrmje on. — Brani se ako uopšte znaš! I, pucaj!

Dok je Čako mogao okom da trepne u rukama Leša Henkoka kao nekom čarolijom fantastično brzo su se našla dva revólvera, a skoro niko nije ni primetio kako. I, on je pucao.

Ga-ša ban-šlerosa pade u pesak.

Leš Henkok se okrenuo prema Viki koja mu je potrčala u susret.

— Stani! — viknuo je Leš. — Ti si se odlučila za njega pa ćeš krenuti za njim.

Bilo je jasno da je Leš hteo da ubije Viki. Podigao je ruku sa revólverom.

Oglasio se Šejnov revolver i Leš je bio pogođen u ruku. Kugla koju je Leš Henkok uputio za dlaku je promašila Viki.

Belinda je dotrčala do svoga oca. Zagrllila ga i ljubila njegovo lice. Viki je ležala u pesku kao da je doživela šok. Dženi je plakala.

— Zašto nisi dozvolio da je ubije, Šejne? — upita Belinda pošto je prethodno spustila svoga oca da leži na pesku.

— Onaj ko ne može da se brani ne sme se ubiti, Belinda.

Gde li je taj đavo, Himenez, pomislio je Šejn. Da se on umešao u borbu možda Neš ne bi pao!

I kao da je predosetio šta će se dalje dogoditi. Ubrzo su se pojavili konjanici. Šejn je odmah poznao Aštrija i Nevila.

— Znam da si želeo da rasturiš tu bandu, ali možda si imao i nekih ličnih interesa, Aštri? — upita Šejn.

— Rudnik u Vale de Malditos dolini pripadao je više od 50 godina mojoj porodici — odgovori Aštri. — Odvedite žene natrag preko granice u Arizonu.

Okrenuo je konja. Ostali jahači su krenuli za njim.

— Ja ću biti novi upravnik rudnika, Šejne — reče Himenez.

— Onda hajde. Vodimo ove žene u Nogales.

Četvrtog dana pošto su stigli u Nogales Šejn i Dženi su kroz prozor hotelske sobe ugledali kako šerif Nevil i mladi poručnik vode bandite. Nevilu su ljudi klicali kao da je heroj.

Dženi se bila oporavila i sada je naga stajala pored njege. Šejn se uzbudio.

— To prokleta kopile, kukavica Nevil — rekla je ljutito Dženi. Povukla je Šejna u krevet da...

Međutim, neko je kucao na vrata. Šejn je obukao pantalone.

— Otvori, Šejne — čuo se glas. — To sam ja, Belinda.

— Neka uđe — rekla je Dženi. — Meni to ne smeta.

Šejn je otvorio vrata. Belinda je besno pogledala u nagu Dženi čije su se krupne grudi dizale i spuštale u ritmu disanja.

On je požurio da pita Belindu šta želi.

— Moje nasleđstvo — reče Belinda. — Viki nema pravo, sve je moje. Ti bi mogao da zaradiš gomilu novca. A ja bih ti pružila mnogo veće uživanje nego ova ovde...

Dženi je skočila. Zamalo nije došlo do tuče između njih dve.

Šejn ih je smirio. Belinda mu je prišla sa suzama u očima.

— Misliš sam da me voliš — reče ona. — Bio si...

— Možda ćemo se nekada sresti — reče Šejn i poljubi je.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

VIDI SAMO TVOG OCA...
BAŠ SE TRUDI!

DICK BROWNE 10-21

© King Features Syndicate, Inc., 1974.

SAMO U PITANJU JE PRAVI
ANTI-TALENAT ZA BAŠTOVANSTVO!

NOVO

EDICIJA SVETSKIH BESTSELERA

DŽEMS BOND

Jan FLEMING
MUNREJKER

AGENT 007

FORUM – MARKETPRINT

NA SVIM KIOSCIMA

